

IRTA: PAPP JENŐ

VI. ÉVFOLYAM 5. SZÁM
BUDAPEST, 1944 FEBRUÁR 10

**MAGYAR NŐK
LAPJA**
SZERKESZTI
PAPP JENŐ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT,
KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Adyról van szó.

Ki, vagy mi tehetné volna őt boldoggá? Vágyott-e egyáltalán arra az ideális közérzetre, amelybe a boldogság dönti az embert? Valószínűbb, hogy a mézbe mártott polgári boldogságtól jobban irtózott, mint a fizikai megsemmisüléstől. Ha köznapi értelemben érdekelte őt valami abból, amit a rajongók és ellenfelek nyujthattak neki, az legfeljebb a harcos halhatatlansága lehetett. A boldogság csak futó hangulat. A másik? . . . A másik az masszív, maradandó és a földi életben élvezhetetlen zsákmány. A kortársak lehetőleg mindent elkövetnek, hogy halála előtt a zseni még csak közelébe se férközhessék. Időre, vagy mint sejtelmesebben mondják: távlatra van szükség, hogy tisztán láthassuk, megérdemli-e valaki a halhatatlanságot, vagy sem. Holott a legtöbb esetben nem a zseninek van szüksége »időre« — vagy »távlat«-ra, hanem a kortársaknak, vagy az utókornak. A zsenit életében rendszerint igyekeznek hatásosan agyonverni. S halála után, mikor hátrahagyott munkáiban már egy betűt se változtathat meg s azok a munkák ugyanazok, mint amelyekért megdorongolták: szemrebbelés nélkül magasztalni kezdik, hogy halhatatlan. Ilyen az élet. S ebbe bele kell nyugodni?

S milyen büszkék azok, akik a század elején Adyt felismerték. A gög és a csalahatalanság zeng az ajkukon. S a másik oldal, amely annak idején megellenezte Adyt, most még büszkébb és még gögösebb, mintha tőle függött volna, hogy megnyitja-e Ady előtt a halhatatlanság kapuját, vagy sem. Mi se természetesebb, mint hogy a két párt egyformán »agáénak« követeli a friss halhatatlant. Ezer szerencse, hogy van egy harmadik tulajdonosa: a nemzet.

A zseni valójában a földre szállott kielégíthetlenség. A középszerű világot se könnyű kielégíteni, mert az eszközök: dicsőség, jóság, nő, szerelem, vagyon, hatalom és a többi illuzórikus vágyalom roppant véges valami. Kévéssel kell beérni, e rövid földi közreműködésünk alatt sokszor nincs is idő arra, hogy az ember megszerzezhesse mindazt, amit szeretne. Vagy amihez joga és képességei vannak. A zseni, aki előtt nem a földi javak, hanem a végtelenség csillog, érthetően szertelennek tűnik fel, mohót és habzólot látunk benne, botrányosnak tartjuk egész viselkedését

és készségesen rásütjük a züllöttség bélyegét. Holott ez a kivételes és köznapi szemszögből nézve szerencsétlen lény nemcsak saját testét és lelkét dobja tűzre a maga ragyogó kielégíthetlenségében, hanem legtöbbször szétmállik kezében minden olyan morális és anyagi érték, amelynek a rendes emberek szemében szent és sérthetetlen jellege van. Polgári szempontból a legtöbb zseni romlott, a közre veszélyes jelenség, akit valami rezervációban kell őrizni, hogy zabolátlanságával ne fertőzze meg a tisztas környezetet. Azt a környezetet, amely magánéletében, dalaiban, parlamentjeiben és lapjaiban tele van panasszal, lázongással és magát határozottan szerencsétlennek és boldogtalanak tartja. Pedig csak egy jó állást, több kenyeret, egy jó házasságot, egy jó üzletet, vagy valami alkotmányjogi paragrafust akar elérni. Mégis zendül és lázad az e földi térség elérhető virányai között. Messze, végtelen messzeségben attól az óriási birdalomtól, amelynek akadályai, gigászi rémeivel és gyönyöreivel a zseni hadakozik. Mindenképpen tévedés tehát ugyanazt a mértéket alkalmazni a zsenire, mint a többi derék emberre. Azt elismerik, hogy az egyszerű munkavezetőnek valamivel több szabadsága van, mint a közönséges napszámosnak. Azt is elfogadják, hogy a fejedelmek másként élhetnek, mint a szorgalmas alattvalók. És ki ütközik meg azon, hogy a kényes, magastörzsű rózsza más kezelést, ápolást és elbánást kíván, mint a hasznos futópaszuly? Csak a zseninek nem bocsátják meg, hogy arasznyi életében »rendetlen«, kileng, értékeket tipor és »felháborítóan« elüt a — futópaszulytól.

Most, hogy Ady Endre földi formátuma »kicsapongásával« és féktelenségével már negyedszázada nem zavarja meg a költészet, a közélet és az értekek rendezett uralmát: most kiássák a multból hónaposszobáit, szerkesztőit, összes szerelmeit, leveleit, sőt azt a dedós nadrágját is, amelyet az érmindszenti óvodában hordott volna, ha Érmindszenten lett volna óvoda. Tárgyak, barátok, ellenfelek és városok dörgölöznek a zseni cipősarkához. És a szobra után kiáltoznak.

Ezzel természetesen megint nem Ady Endrét teszik boldoggá és nem őt elégtük ki.

Ady szépségszomját nem lehetett a földön csillapítani, megmaradt kielégíthetetlennek, halála és megdicsőülése után is, mert költő volt, nagy költő, aki az ég szökevénye volt s akit odafent tudnak csak lecsillapítani.

Ha a jó és rossz házasságokról pontos statisztikai kimutatást vezetnének és följegyeznék, hogy a házasságok lelki harmóniáját mely körülmények bontották meg, viszont hol emelkedik szinte az ideális életközösség színvonalára a házastársi viszony, bizonyára kiderülne, hogy ott, ahol a feleség tevékeny és lelkes részt vesz a férj munkájában, boldog a házasság, ott pedig, ahol a feleség közömbösen vagy ridegen megy el a férj mindennap megújuló létharca mellett, boldogtalan a házasság. Nagyon praktikus akarjuk kezelni ezt a — csak látszólag könnyű problémát s ezért elméleti fejtegetések helyett élethivatás és foglalkozás szerint, szóval kézzelfogható módon taglaljuk ezt a mindig aktuális kérdést. Talán nem veszik rosszszéneven olvasóink, ha a tisztán testi munkából élő férfiak csoportját elmellőzzük, hiszen az a társadalmi réteg, amelyhez szólni kívánunk, májdnem száz százalékban a szellemi munkások gárdájából való. Egy föld-birtok okszerű kezelése, egy vállalat gondos vezetése épp úgy szellemi munkát igényel, mint akár a közhivatalnoki, akár a kereskedelmi, ipari vagy tisztán lateinerpályán működők hivatása. De szót fogunk ejteni a termelő szellemi munkásokról, az írókról és művészekről is, akik a szellemi munkáscsapat elővédjét alkotják minden polgárosult társadalomban. Hogyan alakul ki az asszony szerepe, milyen követeléseket támaszt a férfi élethivatása és munkája az asszonnyal szemben? Ezt a tételt kell vizsgálnunk, mert ezt a tételt, akarva, nem akarva, ránk kényszeríti az élet.

A birtokos, a gyáros, az iparos, a kereskedő, a vállalkozó kivétel nélkül kockázattal dolgozik. Aki rizikót visel, annak a felelősségérzete rendszerint nagyobb, mint azoké, akik a mások szolgálatában állnak, hiszen egy elhamarkodott intézkedés, egy meg nem fontolt lépés válságba sodorhatja, kol-dusbotra juttathatja. Ennek az úgynevezett vagyonos osztálynak tagjai látszólag jobban élnek ugyan, mint általában a fixfizetésű tisztviselők, tanárok, tanítók, viszont nemlehet

Mesterszonett

Csak álmodás, csak sejtetés...
csak ébredés, még nem lobog...
Fakók e rólad irt sorok.
Betölt tündér-émlékezés.

Lázával édesen gyötör,
földön és mégis föld felett,
mit fénylő szájad rálehel,
a csókkal kezdődő gyönyör.

Távoli kezéd simogat,
hajórol nézem a Dunát,
holddal labdázik játszi hab,

vágyam még szivedért kiált.
Fázom, ruhám is vastagabb,
szél hozza szájad illatát.

A FELESÉG A FÉRJ MUNKÁJÁBAN

vitatni, hogy a nagyobb vagyon nagyobb kötelezettséggel jár és hogy a nagyobb vagyont nagyobb gondok terhelik. Különösen ennek az osztálynak asszonyait figyelik, nem csupán a jobb életmódot, hanem azért is, mert a férfiek mentesítik őket a férj hivatásával járó gondoktól. Egy birtokos vagy vállalkozó nem avatja be unós-unalant a feleségét az ő gazdasági vagy üzemi dolgaiba, egy kereskedő vagy gyáros nem mondja el odahaza az üzletmenet minden aprólékos részletét. Innét van azután, hogyha az ilyen ember bajba jut, a feleség döbbenet áll a nagy ismeretlen előtt, hiszen ő semmiről nem volt tájékozódva, hiszen neki megvolt mindene és a válság vagy az anyagi összeomlás a maga váratlanságával egy súlyos lelki csapás bunkójával üti fejbe a boldogtalan álmódosított. Ha az ilyen feleséget beavatta volna a férj a maga munkájába, ha látta volna az asszonyt a felhők lassú tornyosulását és a láthatár fokozatos elborulását, talán százszor meggondolta volna a házastárs és a társaságbeli élet régi nívón való folytatását és józan takarékossgal elejét vehette volna a bekövetkezett katasztrófának.

Vannak azonban a vagyonos osztályban is kereskedők, iparosok, gazdálkodók, akik valósággal munkatársukká teszik a feleségüket. Látunk üzleteket, ahol a férfi reggeltől kora délutánig, az asszony délutántól estig dolgozik. Ismerünk százával kiskereskedőket és kisiparosokat, akiknek feleségei egész nap együtt dolgoznak a férfikkal s emellett vállalják a háztartás és a gyermeknevelés gondjait. Érthető, hogy a kedvezőbb anyagi viszonyok közt élő férj nem kívánja meg feleségétől, hogy napi munkájának majdnem robotos osztályosa legyen. Nem is szabad az asszonyt állandóan elvonni az ő családi hivatásától és lelki életének attól az intim légkörétől, amelyben az asszonyiség legszébb virágai nyílnak. A gondtalanul élő vagy legalább is gondtalanul látszó férj ott követi el a nem korrigálható hibát, hogy a felesége számára valóságos elefántcsont-tornyot épít, ahová az ő munkájának szürke zakatolása nem hallatszik, a napi megélhetésért küzdő férj viszont könnyen abba a hibába esik, hogy túlterheli az asszonyt, aki időnap előtt megrokkann, már nem tudja élvezni az élet szépségeit.

A hivatalnok, az alkalmazott problémája a már kevesebb komplikált. Az ő pályájuk nem kínálja azt a nagy, sokszor izgató változatosságot, mint a szabad pályák s így az asszony sincs kiteve annyi csalódásnak, — az igaz, hogy öröme és meglepetése is jóval gyé-

rebb. Az okos hivatalnokfeleség úgy kér részt a férje munkájából, hogy érdeklődik iránta, hogy nem inti le főlényesen vagy bosszúsan, hogy »ugyan kérlek, hagyd abba, már megint ezekkel untatsz« — hanem jól meggondolja, hogy a hivatalnok egész életét az ő elfoglaltsága, főnökével és társaival való viszonya, munkájának természete teszi és az a feleség, aki még csak figyelmével sem ajándékozta meg urát, bünt követ el önmagával szemben is, mert a meg nem hallgatott férfit szinte belekényszeríti, hogy másutt »beszélje ki magát«. Ebbe a csoportba tartozik a lateiner-feleség is, aki talán csak annyival van jobb helyzetben, hogy a férje élethivatása körében fölmerülő esetek jobban lekötik egy intelligens asszony figyelmét, mint a meglehetősen egyforma hivatalnoki munka részletei.

A termelő szellemi munkások, az írók és művészek feleségeinek sorsát nem irigyelné meg egyetlen polgárasszony sem, ha csak egyszer is bekukkantana egy-egy műterem, szerkesztőség, vagy színpad kulisszái közé. A művészeleség, akarva, nem akarva, végig-ujjongja vagy végigszenvendi férjével együtt a sikerek és kudarcok kiszámíthatatlan skáláját, idegei összefonódnak a férje pattanásig feszült idegszálaival s ez a teljes felolvasás az alkotóművész lelkében olyan élet- és sorsközösséget teremt, amilyenre a polgári munka hadseregében egyáltalában nem, vagy csak alig van példa.

Most pedig sommázhatunk: az igazi feleség igenis benne él a férj hivatása és munkája körében, reményeit és vágyait belekapcsolja a férj érzelemvilágába, együtt küzd és örvendez vele, mert csak így tudja megérinteni a jó férj heroikus küzdelmét és csak így tudja megbecsülni azt a jótéteményt, amit a közösen végzett munka nyújt a feleknek.

Azt a végtelenül jói eső derüt, nyugalmat és egyensúlyt, mely a tiszta családiasság tündöklő csillagkepe.

Üzent a tavasz

Vigan viharzik fényvel, dallal
ujjongó hittel, áradallal
a táncoslábú bőjti szél.
Felhőszaknyáján könnyű fodrok...
Kacagnak vele fák és bokrok
és nézi mélyzón a tél.
A hőmezők sápadnak egyre
s a távol kéklő dombra, hegyre
aranyfátyolt terít a nap.
Ébrednek álmukból a házak
és furcsa, forró, titkos lázak
borzongnak már a föld alatt.
Még nincs tavasz... de várjuk, lessük
tétován, vágyón öt keressük.
Üzente: jön már! Fut, szalad,
jön sok virággal, színnel, fényvel
táncos libbenő könnyű széllel
s hoz vig, pattogó dalokat.
Látod, hogy várja föld és erdő?
Váratni fog, de biztos eljő,
s hója már erre száll.
A szívem is ritmusra dobban...
Hajolj csak ide... figyelj jobban...
Itt bennem már ő muzsikál...

Baróti Géza:

ARANKA

a SZÍNÉSZNŐ

Tajnál háromkor egy férfi sírvafakadt. Az ilyesmi kínos látvány s úgy hat, mint a hideg zuhany. Az ember józan lesz tőle, a szája megkeseredik s elröstell magát. A társaság elcsöndesedett, csak a gramofon járt tovább az élettelen gépek konok buzgalmával s a tíz sísteregve karcolta az ártatlan lemezt. Mindnyájan részvétet éreztünk a síró férfi iránt, aki egy pamlagra dőlt s vadul zokogott. Sovány testét rázta a sírás, könnyei lecsurogtak maszatos ujjain, amelyeket az arcára szorított szemérmesen. Néha csuklott s a csuklása hosszú sóhajba fult. Makacs gyerekek bögnék ilyen eszelősen, mintha el akarnák magukat emészteni a könnyekben. Óvatlan percekben megláttuk arcát is, amely felázott a könnyek özönében, mint a kavicsos út az esőben s vörösen, duzzadtan fénylett.

Erthetetlen volt.

Senki se látta, mikor itta le magát a részegség komor mélységébe, amely nyomasztó súlyával kisajtolta könnyeit. Tehetetlenek voltunk vele szemben, mert az ilyesmi úgy tör az emberre, mint valami áradás, amely fölött nem érvényes az emberi hatalom. Egyelőre csak nézték s hagyták zokogni, hátha ellankad, vagy elalszik. Valaki vigasztalni akarta s fölébehajolt:

— Ne sírj, — mondta rekedten s megismételte: — Ne sírj!...

Semmi értelme se volt, mert még korántse sülyedt bánata mélyére, ahol az engesztelő bódulat várta. Fel se nézett a vizsgálóra, nem is intett, tudomást sem vett róla. Egy szakértő, aki bortermelő vidéken született s ismerte a részegség minden árnyalati állapotát, azt javasolta, hogy hagyják magára. Ez volt a legokosabb, mert mi más is lehet tenni egy férfivel, aki hajnali háromkor sírvafakad? Visszatértek a poharakhoz s a házi-asszony behozta a korhelylevest, amelynek ecetes illata savanyúan úszott a füstös levegőben. Megvártam, míg magára hagyják a félhomályos szobában, ahol kíméletből, mint a betegszobában, eloltották a villanyt. Tizenöt éve ismertem a síró férfit s először láttam sírni, de nem lepődött meg. Ismertem a sérülést, amelyet ifjúkorában szenvedett el s amelynek hegét soká viselte. Nem a testén vöröslött a szomorú bélyeg, titkosabb és nemesebb helyen, a szívében. Ketten voltunk már, leülhettem hát melléje s megkérdezhettem:

— Aranka miatt?...

Bólintott és sírt tovább.

*

Aranka szép, barna, vidéki színésznő volt és a zenés darabokban kacér, fiatal özvegyeket játszott. Halálosan szerelmesek voltunk mindketten Arankába, aki viszont a főispáni titkárbá volt halálosan szerelmes. Sérített hiúsággal csodáltuk botor szerelmét s megvetettük gyakorlati észjárását, amellyel érzéseit irányította. Mi ketten közösen viseltünk egy pár sárcipót, a főispáni titkár viszont saját fogatán járt a Fekete Sasba, ahol saját asztala volt a zenekarnál, két múpáma között. Arankának fogalma se volt arról, hogy a főispáni titkár a fogaton napközben a Szalvatórisz cukrászdába is jár, ahol viszont a báró lány asztalánál ivott körtelkört.

A titkot megtartottuk, mert lovagias fiatal emberek voltunk s boldogtalan szerelmünkön hosszú, fájdalmas versek irunk a helybeli napilapba, amelynek munkatársai voltunk. Testőr-ként álltunk Aranka mellett s egy alkalommal teljesen megsértettük a színtársulat hásszerelmét, aki elmondta a pletykát a főispáni titkárról és a bárólányról. Hála önfeláldozó gondosságunknak, Aranka csak akkor szerzett tudomást az eljegyzésről, amikor a lapok már kőzölték. A főispáni titkár küldött egy hatalmas rózsacsokrot s egy arany karkötőt. Aranka könnyein át szemlélte az ajándékot, aztán egy megvető mozdulattal az anyaszínésznőnek ajándékozta. Bennünket mélységesen megnátozott ez a mozdulat s pezsgőt hoztunk. Reggelig pezsgőztettük diadalmasan Arankát, aki becsipett s eltáncolta az asztalon. Anitra táncát a Peer Gyntből, a helybeli cigányzenekar szakavatott kísérete mellett.

Később lerokkadt mellénk s keserűen az asztalra borult:

— A bárócsaládból nősült a nyomorult, — zokogta.

Megmagyaráztuk neki, hogy a főispáni titkárok szívesebben nősülnek a várnegybe úri családjaiból, mint a színtársulattól s Aranka meghallgatta dadogó vigaszunkat. Hamarosan megvigasztalódtunk — vele. Egyetlen földi ingóságunkat, a sárcipót barátom vette magához, mert nem mutatkozhatott Aranka oldalán minden nélkül, amikor Aranka a főispáni titkárt és pejlóvái gyászolta. Mindezt beláttam s visszavonultam, a helybeli napilapban pedig felváltva jelentek meg egy boldog és egy boldogtalan szerelem lírai rezgései. Egy nap azonban megjelent a huszártiszt, aki nem hajtott daliás fogatot, de észbontóan pengette sarkantyúit. Aranka, e bolondos lény, rajongott a tizsi sarkantyú férfias pengéséért. Harmadnap este pedig, követve zenei lényének tiszta sugallatát, „egy pillanatra” átült a huszár asztalához. A pillanat hajnalig tartott s mi újra közös bánatunkban hajnalig virrasztottunk, majd elvesztettük a sárcipót s ezzel az utolsó jogcímet is arra, hogy visszaszerezzük Arankát. A vállalkozás amúgy is reménytelennek ígérkezett, mert egy hét múlva Aranka és a huszár fürdőre utazott.

A barátom belebetegedett.

Sérülése komoly volt s egy iszákos, facér patikus, aki titokban kuruzslással is foglalkozott, kisütötte, hogy legalább életfogytiglan eltart. A patikus jóslata részben be is vált, mert a barátom tizenöt évig viselte a csalódást, mint egy sebhelyet, amelyet párviadalban szerzett, a becsület védelmében. Szerelme beforrott a sebbe, mint egy őskori virág a borostyán sárga, szűz mélyébe s ott viselte, akár egy amulettet. Most előttem ült és sírt.

— Láttad? — kérdeztem óvatosan.

Újra bólintott s a könnyei befolytak kabátja ujján. A sírás fejébe kergette a vért s attól féltem, hogy szélhűlés éri. Váltakoztan hűvel sírt, nem csillapult semmit. A cigarettá, amelyet megnyugtatóul a kezébe adtunk, azotán kifordult nikotinos ujjal közül. Valakivel karonfogtam hát s az utcára kísértem, ahol már virradt. Hideg, zöld téli hajnal volt, éppolyan, mint amikor Arankát elvesztettük. Az utcán megállt és abbahagyta a sírást. Egyszerű, morc részeg lett, kifújta az orrát és tétován belémkarolt:

— Láttam őt, — motyogta és sóhajtott.

— Hol?

— Itt. Már szakított a színi pályával... Meghízott és tejcsarnokot nyitott Óbudán... Ilyen kövér...

Mutatta, milyen kövér a mi csalfa Arankánk, aki heveny és gyógyíthatatlan hütlenségében, ime, a színi pályának is hátat fordított. Aztán kezébe temette arcát, mint az illedelmes gyászoló a ravatalnál. Nem sírt többé, mert elérkezett a bánat ama mélységéhez, amely már olyan száraz, mint a sivatag. Sóhajtott s a sóhaj a hajnali levegőben nehézkesen kelt szárnyra, mint egy zsíros házigalamb.

Ez használt.

Cigaretta halászott elő s küzdve a sírás visszacsukló görcsével, rágyujtott. Arcán a fájdalom fekete árcai viritottak s a füle pirosan égett, mintha megcsípte volna a fagy.

— Értem, — mondtam tompán, ahogy a helyzethez illett.

— Mit? — kérdezte gyanakodva. — Mit értesz?...

— Ezt, — magyaráztam — ami történt... Láttad őt az óbudai tejcsarnokban, talán beszéltél is vele s ez fáj... Ha kövér is, ha nem is művésznő többé, de fáj... Értem én!...

Mérgesen rámkialtott:

— Nem!... Láttam őt Óbudán, kövéren és festék nélkül... Rájöttem, hogy már nem fáj s ezt nem lehet elviselni... Ez a legnagyobb bánat...

Büszkén ott hagyott bennünket s roskatag léptekkel elment a hajnali ködben. Kísérőnk ásitott és mogorván utána intett.

— Mi volt ez? — kérdezte.

Szomorúan válaszoltam:

— Baleset, barátom... Tizenöt évig élt egy fájdalommal a szívében, amely egyszerre eltűnt... Mintha ellopták volna... Úgy érezheti magát, mint akit kiraboltak... Mit ér már az élete, ha bánata sincsen? Szörnyű ez, érted? ... En megérem és sajnálom őt. Menjünk utána, nehogy felkösse magát...

Karikagyűrű

Gyomay György

A tyúkok, kappanok már olyanok a kemencében, mint a gyengerőzsa. A töltétkáposzta teleszájjal rotogy úgy tizlites vaslábasban. A kamra rostélyoskalács-csal, süteményekkel van csordulifig. Az udvaron úgy úszik a pecsenyeszag, mint az ár. Zsuzsánna pedig fánkot süt a konyhában. A könnye úgy potyog a forró zsírba, mint a zápor. És egyre azt keserű nagy elbúsulással maga elé, hogy hiába a nagy készülődés. Hiába a rengeteg jóétel. Az eljegyzésből mégsem lesz semmi. A karikagyűrűt nem húzhatja az ujjára ma este Gombkötő Mihály, az igaz szerető, mert két órával ezelőtt olyan takaros ménkü vágott a ház közepbe, hogy olyan nem volt ezen a keserves világon talán soha.

Zsuzsánna fogja a villát. Forgatja a kövérarcú, pirosra pirult fánkokat. És megállapítja, hogy két órája olyan a házuk, mintha bolondok tanyáznának benne. Mindenki sír, kiabál, szaladgál. Édesanyja a haját tépi. Apja úgy káromkodik, mintha szavanként fizetnék érte. És mindez azért van így, mert ezelőtt vagy két órával kihívták Andriskához az orvost.

Zsuzsánna egyik kezével a szemét törli. Másikkal a fánkokat rakogatja egy pecsenyéstálba. A könnye olyan cseppekben hull a zsírba, mint egy babszem. A karikagyűrűre gondol, amit a mult héten olyan szívdobogva választott ki Gombkötő Mihállyal az órásboltban és amit ma este kellett volna Mihálynak ünnepélyes csók kíséretében az ujjára húzni. Dehát mindebből nem lesz semmi. Mert amikor az orvos kijött Andriskához és megállapította, hogy a kislegénynek vörhenye van, úgy elsietett haza, mintha haloklóhoz hívták volna. Otthon járt-e az orvos, vagy a patikában, vagy máshol, azt nem tudja senki. De az halálbiztos, hogy alig telt el egy félóra, már a főorvossal jött vissza egy sárga kocsi. A főorvos aztán bement a házba. Megnézte, hány szoba van. Mikor meglátta, hogy egy szobában lakik a család, akkor aztán kimondta a rigmust, hogy Andriskát itthon nem lehet elkülöníteni. Azért azonnal beutalja a kórházba.

Kitört erre a nagy sírás a házban. Andriska bömbölni kezdett, hogy ő nem megy sehová. Az anyja a mellére kapta. Ugy sikította, hogy nem válik meg a fiától soha. Dehát hiába volt a kiabálás, meg a jutgatás. A törvény törvény. A vval játszani nem lehet. Így aztán csak odaállt egyszer a ház elé a mentőautó. És Andriskát, meg az édesapjukat már vitte is a kórház felé.

Zsuzsánna friss téstákat rak a zümmögő zsírba. Megállapítja, hogy legokosabb lenne most már minden ételt kivágni az udvarra, a kutyák közé, hogy tartsanak azok eljegyzést, ha már ő nem tarthat. De a zsír nagyot sittyenve kiló a forró vasra. Megégeti a kezét is. Zsuzsánna erre a szájába kapja az ujját. S forró zsírfürdőbe kívánja azt is, akl az autót kitalálta. Mert az autó elvitte Andriskát. S egyszerre olyan lett a ház a kislegény nélkül, mint a temető. Sirtak mindnyájan megállás nélkül. Akkor hallgattak csak el, amikor a ház előtt újra megszólalt a mentőautó dudája. Ő akkor úgy érezte az édesanyjával, hogy rájuk

roskad a ház. Mert azt hitték, meghalt Andriska az úton. És halva visszahozták. De nem úgy esett a történelem. Hanem úgy, hogy a kórházban nem volt egy árva ágyban sem hely. Nem tudták befogadni a kislegényt betegnek. Azért a kórházi orvos hazaküldte, hogy fektessék le itthon.

Úgy érezték, hogy a fojtogató kéz lecsúszik a torkukról s elmult minden baj. Pedig a ménkü csak azután következett. Mert amikor a főorvos megtudta, hogy visszafőták a beteget, újra megjelent két hatósági emberrel a háznál. És most már keményen azt a parancsot adta, hogyhát ha nincs hely a kórházban, itthon kell maradni Andriskának. A házat pedig zár alá helyezi.

A kapun többé egy lélek se ki, se be nem léphet.

Mintha mázsás kö zúdult volna be minden ablakon, akkora lett egyszerre a rémület a pecsenyeszagú házban. Az anyja azt jaggatta, hogy mi lesz a rengeteg sok finom étellel? Mi lesz a vendégekkel? Mi lesz az eljegyzéssel, ha senki nem jöhet be a kapun? Ő szédelegve dőlt egy székre. Sárgafehéren hallgatta a rémisztő szavakat. Úgy érezte, ezer tű és szög szúrja egyszerre a szívét. Mert abban bizonyos lett egyszerre, hogyha elmarad az eljegyzés, vége a boldogságának örökre. Ha

PÉKMŰHELYBEN

Mint egy ifjú leány szívbén
Ha tüzet gyújt a szent tavasz,
Úgy ég, lobog a tűz itten
S élesztgeti egy víg kamasz . . .
A mestere veje dalol,
Keze liszte, haja fehér
És a polcok, teknők alól
Kikandikál egy kis egér . . .

Melegszerű asszonynepek
Köszönnék be a műhelybe
És szívükön mosoly éled,
Mint kenyerük: jól megkelve . . .
Az ablakon csepp fény legel
S rálobban a kemencére,
Ahol egy kis tücsök telei,
Fészket vert a repedésbe.

És amikor szikrát veret
A piszkafa hegyes vége,
Kihűzék az izzó szenet
A kemence gödörébe.
S mint egy álmos kisgyereket
Megmosdatják aranyvízzel
És bevetik a kenyeret
Áldozatos igaz hittel.

Aztán áldoit csönd fátvolyoz
A pékműhely homályára,
A kis egér fülgőn motoz
A friss kenyér illatára.
A pékműhely: — pogány szentély,
Oltár benne a kemence
És a frissen sültött kenyér
Isten teste a kezembe'.

Gombkötő Mihály nem léphet be ma este a házukba, akkor nem áll vele az oltár elé sem soha.

Zsuzsánna friss zsirt tesz a sütőbe. S hallgatja a szobából kicsurgó szólásokat. Mert a főorvos még most is bent van. Irja az orvoságot. És az édesanyjának, aki azért könyörög, hogy megtarthassák az eljegyzést, egyre azt mondogatja:

— A ragályos betegség nem tréfa, nem engedhetek meg semmit.

— Vége mindennek, — állapítja meg Zsuzsánna, amikor ezeket hallja.

S egyszerre abbahagyja a fánksütést. Minek készítsen többet, ha az eljegyzésből nem lehet semmi? Minek süttesse tovább a fröcskölő zsírral a kezét, ha Gombkötő Mihálynak, meg a szüleinek azt mondja a hivatalos ember az ajtóban, hogy balagjának vissza, nem lehet bemenni ragály miatt a házba senkinek.

Zsuzsánna újra figyel a orvos szolását, a ki most az édesapjával szaval. Most azt magyarázza, hogy ha esetleg el lehetne valahol rokonnál, vagy ismerősnél különíteni Andriskát, ahol nincs gyerek, akkor nem zártná le a házat és a háznapet. Dehát van-e ilyen ismerős? Nincs, hallatszik az apja szava és az anyja sírása és minden marad a régiben.

— Hát akkor nem lesz eljegyzés! — hallatszik végsőnek az apja kiáltása s az orvos indul kifelé.

Zsuzsánna a száját harapdálja. Oda akar ugrani az orvos elé. Könyörögni akar neki, hogy ne tegye tönkre a boldogságát. De érzi, hogy hiába minden. A karikagyűrűt nem húzzák ma este az ő ujjára szerelmesen remegő kezek. A száját nem csokolja meg meleg legényszáj.

— Mi a baj, lelkeim? Mit kerestél nálatok a kórházban autót? — hallatszik be most az udvarról egy reszketős hang.

Zsuzsánna megismeri a vendéget. Özvegy Villás Jánosné az, aki szemben lakik velük, egyedül, már vagy húsz esztendeje.

— Mari Néni, — robban ki Zsuzsánna-ból egyszerre a sírás s odavágódik az öregasszony mellére.

— Mi a baj, kisbogaram, szép kislányom? — simogatja az a Zsuzsánna haját nagy szeretettel.

Zsuzsánna elmond egy lélegzetre mindent, nehogy elkéssen. És hozzátesszi azt is, hogy ő ezt nem éli túl. Mert ha Gombkötő Mihály nem lesz az övé, akkor meghal.

Özvegy Villás Jánosné meghallgatja a sort. Mikor aztán megért mindent, egy mukkot sem szól. Csak bemegy a házba.

A vállára veszi Andriskát dunnástól, párnástól. Viszi haza.

— El van különítve a gyerek! En vagyok a különítő, — mondja az orvosnak. Zsuzsánának pedig int. — Megtarthatjátok az eljegyzést, kislányom. Ne bógj!

Az orvos valamit mond a két embernek. Azok nekiesnek a háznak. Kifertőtlenítenek mindent. De azzal már nem törődik senki. Mindenki Zsuzsánánt lesi, aki sír is, kacag is egyszerre. Zsuzsánna pedig úgy érzi, ott van már a fényes aranykarika az ujján. S a száján ott ég már egy barna legény szerelmes csókja. Csillagok kacagnak a kormosodó égen. S valahonnan nótaszó száll a magasságok felé.

SZINHÁZI KRÓNIKA

ELMONDJA: VASS LÁSZLÓ

Őszintén bevalljuk, nem ilyen finom lélekdrámát vártunk az Óceántúlról, amit a Vigszínház nemrég bemutatott. A behemót regények és valószínűtlen pompájú filmek hozzá szoktattak bennünket a gigantikus világhoz, ahol a felhőkarcolók elfojtják a lélek szabad szárnyalását és a végtelen méretek közt elvész az ember egyszerű élete. Thornton Wilder, akinek nevét a magyar olvasó már előnyösen ismerheti a *Szent Lajos király hája* című regényéből, most arról győz meg háromfelvonásos színdarabjával, »A mi kis városunk«-kal, hogy Amerikának van egy másik arca is: európai arca, amely titokban sóvárgó nosztalgiaiával tekint vissza a kultúra ősbibb tájai felé. Különös világ árad ebből a drámába emelt kis városból. Amerikai városka, de lehetne európai is, valahol a Loire szelíd völgyében, vagy a Tisza partján. Itt még kertek veszik körül a földszintes lakóházakat, az ablakban petúniák, begóniák díszelnek. Nincs rohanás, tempo, nincs futószalag, az élet szelíden folyik, akár a csermely. Hogyan születethetik meg ebből az örökegyhangú, csöndes életből a dráma? Thornton Wilder, a francia származású amerikai szerző három hosszú felvonásban megjeleníti egy kis város lakóinak munkás hétköznapjait, szerelmét és halálát. A titokzatos varázsló, a Nagy Rendező ott jár-kél a színpadon és intézkedik. Végigvezet a lakásokban, elkalauzol a sírok világába, a széljárta dombtetőn nyugvó halottak közé. Mert ebben a városkában a temető épp olyan jelentős hely, akár a szülőház. Cselekménye alig van a darabnak. Epikus bőbeszédűséggel hosszú dialógusokat hallunk, amik kezdetben még fárasztóak, de később, jelenetről-jelenetre nő az érdeklődésünk. Észre sem vesszük, már mi is szereplői vagyunk az élet és halál e csodálatos misztériumának.

A történet mindössze annyi, hogy a két szomszéd család fia és leánya megszereti egymást, megesküsznek, végül a fiatal anya meghal gyermekágyi lázban. A hősöknek és a darabnak ezzel még nincs vége. Az élet folytatódik a síron túl, az örökkévalóságban. Mindössze az elhunytak felköltöznek a dombtetőre, ahonnan messzire el lehet látni, a csillagokig. A harmadik felvonás itt játszódik a temetőben. Legjelentősebb és legszebb része az egész drámának. Végeláthatatlan rendekben ülnek a halottak, mozdulatlanul, akár a gránitba vésett sírkövek, szemben a nézőtérrel, öregek és fiatalok vegyesen, szépen sorjázva, ahogy megérkeztek ide fel a síralom völgyéből. Eppen temetés van, a fiatal anya az új halott, hófehér ruhában megáll a régi halottak előtt: — Itt vagyok, megérkeztem... S a halottak kórusban, szelíd marasztaló szóval köszöntik: — Hozott Isten, pihend ki magad, itt lesz időd... Aztán esetedik, a halottak beszélgetni kezdenek egymásközt, halkán, nyugodt, közömbös hangon. Miről? Az esőről, a szélről, a napfényről, a holdról és a csillagokról. És az élőkről is, akik közül talán csak a szentek és a költők képesek felfogni a világot, a múltó

Fényes Alice és Pákozdy Ferenc

Somlay Artúr

Sítkey Irén és Orsolya Erzsébet

pillanatok titkát. Temérdek idejük van, várnak, várnak arra, hogy az, ami kezdettől fogva örök bennük, egyszer majd teljesen kivirágzik. A fiatal anya, az új halott szeretne még egyszer visszamenni az életbe, ha csak egyetlen napra is. Végigéli hát újra a legszebb napot, a tizenkettedik születésnapját. Mindhiába, az emlékek sokkal fájdalmasabbak, mint remélte. Csaldottan foglalja el öröktől fogva kijelölt helyét a békés halottak sorában s a titokzatos varázsló csöndesen összehúzza a függőnyt, vége az előadásnak.

Thornton Wilder merőben újszerű drámát alkotott. Formában, hangban is újat, szokatlant. Nincsenek díszletek a színpadon, mindent oda kell képzelniünk: a házakat, a virágokat és a sáros főutcát. Hegedűs Tibor nagyvonalú rendezői munkája és a kitűnően összehangolt együttes remek játéka nagyjában el is hiteti velünk a sok valószínűtlent. Csak ott érzünk némi ingadozást a rendezésben és a játékban is, amikor a megfogható, a való átlendül a transzcendens világba. Ez a változás új stílust, új rendezői felfogást és teljesen új játékmódot kíván. Az amerikai író rendkívül intenzív munkát kíván. A színészeknek fel kell nagyítaniuk a kisváros egyszerű alakjait az örök dolgok magaslatáig. Díszletek nélkül, egyedül a szavak erejével és a játékok elmélyültségével érzékelteni a porére vetkezt emberi lélek vívódását. Nyilván a díszleteket is azért küldte ki a szerző a színpadról, a cselekménnyel együtt, hogy a gondolat szépsége hiánytalanul, tökéletesen érvényesüljön.

Somlay Artúr alakítja a varázslót, ő tulajdonképpen az író szócsöve. Nemesen igaz és egyszerű eszközökkel jelenít, a raisonneur megrendítően nyugodt hangján. Az egyszerűsége azonban egy pillanatra sem téved holmi közönségességbe, mindig magasvonalú és emberséges. Fényes Alice a fiatal anya szerepében pózmentes és megragadó, csak a temetői jelenetben kellene még halkabbnak, misztikusabbnak lennie. Orsolya Erzsébet finommivű Gibbs mamája remek karakterrajz; nyugodt, mozdulatlan és mégis sokatmondó alakítását a temetőben sokáig nem felejtjük el. Bihary József kántora igen jó, különösen, amikor az esti gyülekezetben arra oktatja a városka énekkarának hölgyeit, hogy »csak csendben, mert ami szép a világban, az mind csendben történik«. A népes együttesből Pákozdy Ferenc érzelmes és kedves kamaszt, Sítkey Irén jóságos, szelíd Webbnéjét, Kómvics Sándor melegsívű orvosát, Vártes Lajos élethű szerkesztőjét, Gazdagó Denisét és Dénes Györgyöt jegyezzük fel. A szép fordítás írói munka, Benedek Marcell érdeme.

FARKAS
ISTVÁN:

AZ ŐSERDŐ ISKOLÁJA

Whitcock úr, mihelyt kimászott a patakából, amelynek vize vörösré csippte a bőrét, annyira hideg volt, — érelyesen zörgetett egy ajtón. Az ajtó mögül kacarászás, mint amikor valaki ijedten fordul meg ágyában. — Hány óra? — kérdezték belülről. — Majdnem hat — felelte a vadász, — még egy perc és itt a reggeli ideje! Öltözzék, bújjon elő, rengeteg a munka és még megbeszélivalónk is akad! Fölösleges a haját kibodorítani, a körmeit lecsiszolni, az ajkait kifesteni. Öltözzék fel és addigra kész a reggelije, fogjuk a fejszét, puskát és kifelé, a vadonba! Mi az? Hol és miben mosakodjék? Van egy nagyszerű fürdőszobánk, csak érte kell menni — a vízvezeték valahonnan az amarpuri hegyekből jön. Ha elkészült, kiáltsa, hogy »HOAHO. — erre előkerülök valahonnan s végre megismerkedhetünk!

— Nem nagy örömrre szolgál az éjszakai kaland után — válaszolta a nő kedvetlenül, aztán elhallgatott. Whitcock úr pedig kiszaladt az udvarra, seprőt ragadott és eltisztította a bungalow elől az éjszaka odahullott faleveleket.

Hátul, a második udvarban, rekedt bögés, dühös morgás, Tigris tágranyitott, vérvörös torka ásit elő a nehéz ketrecekből. Egy kosárréle valamiben csinos kis négyméteres kobra tekerződik. Arrébb újabb ketrecekben néhány kisebb állat, mellette csomó ritka madár — mind a Whitcock úr foglya, valamennyit sajátkezűleg csapdázza össze a vadonban, hogy elszállítsa majd a rajputanai maharadzsa újonnan állított állatkertjébe. A tigrisek odavetette egy gazella húsát, a madarak és gilyók nem kaptak semmit.

Kis idő múlva aztán a két ember találkozott a bungalow előtti kis tisztáson. A lány karcsú, izmos, nemesonalú teste láttára kis forróság ömlött végig a férfi arcán. Ő maga valóságos óriás, majdnem modern Tarzán — felsőteste meztelen, a haja fésületlen, öltönye mindössze egy rövid nadrág.

— Szóval maga volt az, aki az éjszaka, mikor megereedt a zápor, felszedett és idehozott — szólalt meg a leány.

— Whitcock vagyok, a kormányzósági erdőségek fővadásza, — felelte a férfi — s bocsánatot kérek kissé elhanyagolt külsőmről. S maga? Magát hogy hívják?

— Tropp Mária a nevem, apám a kormányzó jószágigazgatója, ismernie kell őt. Bonpatur felé tartottunk két annámi szolgálommal, de utolért bennünket a zivatar, a szolgálak szétszaladtak, a kocsi eltörtött s én ott álltam a sűrű villámlásban, az esőtől egy lépést sem láttam, a közelben tigris üvöltött — aztán jött maga, felnyalábolit s idehozott.

— A vadon nem tűri a lusta embereket, — morogta a férfi — most reggelizzünk, aztán megnézzük a csapdákat. Azt hiszem, sikerült újabb tigrist fognom. Hogyan? Haza akar menni? ... A maga kocsija? Szakadékba zuhant és ezzer darabra tört. A ló világgá szaladt.

Bementek a házba, leültek egymással szemben az egyszerű asztalhoz és a férfi teát öntött a leánynak. Ez félrehúzza szép száját — a tea keserű volt és kellemetlenül illatos. — Cukor? Hová gondol? Holnap gyomorgörcei támadnának, — magyarázta a vadász — ellenben whiskit, azt kaphat. Nem kell? Gondoltam. A legközségesebb, legolcsóbb gyártmány. És ha kérem szabad, ezt a vörös festéket szedje le a körmeiről. Egyáltalán ne használjon pudert meg

festéket semmiképpen. Mit akar ezekkel a selyemharisnyákkal, csak nem így akar kijönni az erdőbe? Le velük... ezeket vegye fel, kissé csip az anyaguk. Itt van ez a két bakancs, ne féljen, nő lábára valók, egy vendégserg felejtette itt... Most ezt a borkabátot, így ni, most olyan, amilyenek lennie kell. Hogyan? Madárijesztő?... Most fogja ezeket a koteleket, Mary... nehezek? Persze, hogy nehezek, a tigris a cernát eltépné és várjon csak, ezt a könnyű fegyvert is fogja, a töltényövet majd a derekára csatolom... nehéz, persze, nehéz, a töltények mind robbanópatronok, de képzelen maga elé egy vad elefántot.

— De én ezt a sok holmit nem bírom vinni — jajgatott a leány, vöröskörmű, lenczőkehajú szépség a rengetegben. De azért elhatározta, hős lesz és nem nevetetti ki magát. Egyik csapdában tényleg tigris lapult s Mary ámulva látta, mily pokoli ügyesen hálózta be a férfi. Mary már elfelejtette gyűlölni, már csodálta, már tisztelte. A férfi pedig, mintha nem is lobogna benne vér, észre sem vette, hogy nővel lakik egy fedél alatt.

A negyedik napon történt, hogy Mary megpróbált ellenkezni. Fel kellett mosnia a szobája padlóját, különben a pókok kimarták volna a hálóléyeről. A vadász erre berakta a hat vödör vizet, a nyeles kezét, utána a lányt is a szobába. Rázárta az ajtót. Ő künn ült, a leány odabenn fuldoklott a hőségétől. A vadász szelid, hűvös alkonyat szépségeiről mesélt, meg arról, hogy remek orchideák nőttek a kert végében. Végül is Mary nekilátott és tíz perc alatt felmosta a padlót, azt kiáltotta, hoaho, az ajtó felnyílt, Whitcock úr kapott egy pofont, mire a férfi szeliden kijelentette, a legközelebbi ilyen hasonlóval fogja megtorolni. Ezen a napon történt, hogy egyedül maradt otthon. Elhatározta, mégis megkeresi azt a tükröt a fegyverolajkannák között. Meg is találta. De talált egy, a limlom közé vetett levelet is. Csak úgy, leányos kíváncsiságból olvasni kezdte.

„Tizediken este hét órakor ott, ahol a brakefieldi erdőbe bekanyarodik az ösvény, a két hindu elrontja a kocsit, leányom magára marad, ön pedig megvárja, míg segítségért kiált. Előlép, elviszi a házába, ott nevelés alá fogja. Kemény, kegyetlen, hétnapos őserdei iskolát akarok végeztetni vele. Mary ugyanis férjhez megy majd Hunt Herbert gyarmatügyi igazgatóhoz s nem szeretném, ha Herbert elkényesedett, festékkörmű szalónhölgyet kapna feleségül.“

A levelet Mary atyja írta alá. A margóra Whitcock is írt valamit. Ezt: „Vén betyár, füttyölök a viszonzásodra... elrontottad az életemet, hiszen szeretem... miért kellett ideküldened...“ — ezt a szöveget a férfi áthúzta ugyan, de ügyetlenül, ki lehetett betűzni a szavakat.

— Igy állunk? — hördült fel a leányban valami. — Igy állunk? Az egész találkozás előre megrendezett játék volt? Nos, drága papám, a választ nemsokára megkapod.

— Mi lelte magát? — csodálkozott Whitcock, mikor hazaérkezett. Mary ugyanis felmosta mindkét szoba padlóját, elsöpört, meghozta az ivóvizet, megetette a fogoly állatokat, kiszedte a halott szúnyogokat a moszkítóháló réseit közül, kimosta a férfi ingjét, s pompás vacsorát készített gombákból és gyümölcsökből. S másnap, mikor megérkezett a postakocsi, amely Amarpurból havonta egyszer érrefelé is elkerülközik, Mary azzal lepte meg házát, hogy egyáltalán semmi hajlandóságot nem mutatott a hazautazásra. — Ezzem ágában sincs innen elmenni, — felelte a leány — sem most, sem holnap, sem jövőre. Kérem, adja oda ezt a levelet a postásnak, de künn az udvaron maga is olvassa el.

„Szeretett Papám, a játék, amit csináltatok, csúfosan megbukott. A sügő rosszul sügött s a szereplők kénytelenek voltak rögtönözni. Szó sem lehet arról, hogy ezekután hozzámenjek Hunt úrhoz. Itt maradok Whitcocknál és igyekszem megszerettetni magam vele. A világ minden áldozatát meghoznám, hogy a felesége lehessen. El sem hiszem, hogy a világban rajta kívül még van egyáltalán férfilény. Ezt sügta nekem az én külön sügóm, a vadon s ez sügő nem téved, mikor azt sügja, hogy mindketten füttyölünk a viszonzásra, nem kell a jutalom, mert mi egymást jutalmazzuk s minden, ami körülöttünk él, virágzik, lélegzik, csupa jutalom. Ha majd kizsaroltam a barátomból a házassági ajánlatot, jelentkezünk. Azt hiszem, addig még sokat kell dolgoznom, hogy ezt a férfit megérdemeljem. Pá, Papám, máskor jobban rendezd a dolgaikat! Mary.“

— Sajnálom, — magyarázta Whitcock aznap este, mikor a tornácra ültek és a dzsungel nehéz, friss lélegzését hallgatták — sajnálom, hogy nem égettem el a levelet. Szeretlek volna a magam erejéből meghódítani.

— Együgyi. erdőlakó majom vagy, — hangzott a válasz — hiszen mikor először mondtad: megnézzük a csapdákat, már tudtam, hogy a csapdába került vad: te vagy...

NOVOSEX 39 FEMININE
MASCULIN NOVOSEX

SEXUALHORMONOS KOZMETIKUM

fiatalság, úde arc, életerő

Gyártja EMERY laboratórium, Budapest XIV.

Mikor VESZÉLYES a CSÓK?

Valaki most azt kérdezhetné, mi köze mindezekhez a csóknak? Egyáltalán nem az, hogy csók közben beszívjuk a rúzsos ajakról a bacillusokat s ettől, valamiféle betegségbe esünk. Ettől nem esünk betegségbe, mert beszívni beszívja ugyan az ember a csók mézédés ízével az esetleges bacillusokat, de ezektől még nem leszünk betegek. Ha lenyeljük őket, megöli a gyomor sós sava, de már ott az elsődleges védőszerv, a mandulák, bacillusfogó, bő nyálkával. Hogy a tüdőnkre megy? Nem, a csókbacillusok nem mennek a tüdőre, mert minden rendes csókolódzó az orrán szuszog csók közben és nem a száján.

Ahhoz, hogy az alábbiakat megértsük, tudni kell a következőket: Seidel dr., a neves bakteriológus kimutatta, hogy egyetlen püderpamacsos, melyet legalább két hétig használnak egy hölgy, átlagban másfélmillió bacillus van s ha egy nő, kifestett ajakkal kétszer végigsétál a vásárcsarnokban, legalább százezer bacillus ragad rá az ajkuzsra. A bacillus általában a nedvességet szereti s a fenti számok nem is mondhatók túlságosan nagyoknak, ha idézzük Seidel további megállapítását, hogy az öregebb furdősobák egy-egy centiméter széleségű faldarabkáján több millió bacillust találhatunk s egy bál éjszaka után szintén több millió az izzadt arcon és ajakon hazavitt mindenféle bacillus száma.

Persze nem kell mindjárt megjedni, nem minden bacillus veszélyes az egészségre s maga a szervezet úgy fel van szerelve a védekezésre, az örökké rohamozó bacillusok ellen, mint a legkorszerűbb fegyverekkel felszerelt erődítmény. Bacillusölő a veríték sava, a különböző mirigyváladékok s magában a szervezetben a fehér vérszerek millárdjai. Ha lázas valaki, ez azt jelenti, hogy a szervezet riadót fuvatott, a védősereg az ellenséggel viaskodik s ha túl magas a láz, ez már sikoly, vészkiáltás, segélykérés, amennyiben a szervezet védőszervei nem bírnak az egyre szaporodó bacillusmillióddal. S ha meghül valaki és beteg lesz, ez azt jelenti, hogy a szervezetben a lehülés pillanatában vagy perceiben üzemmárvan állt elő, amit a mindig támadó bacillusok kihasználhatnak s gyors szaporodásukkal — kettéválással szaporodnak, — fölibe kerülnek a védőknek s megvan a betegség.

Nem mondom, vannak hosszú, önfeléd csókok, amikor a szabályok már nem tartatnak be: a csókolódzó kapkodva szeedik a levegőt, ott, ahol kapják, de ez is, ez a szájból való levegőzés is csak akkor ártalmas, ha egy kis tüdőcsúcshurut, vagy méginkább egy kis kaverna van jelen, szóval beszéljünk magyarul, — ha tbc.-vel csókolódzunk. Ennek az a tanulsága, hogy aki mindig lázas egy kicsit, az ne csókolózzék. Tartsa kötelességének a lemondást. De ha mentes azoktól a betegségektől, melyekkel a kötelező orvosi vizsgálat sem engedi meg a házasságkötést, a csókbacillusoktól még egész bátran csókolózhat. Először is, mert a csókolódzás a levegőkapkodásig mélyül, a rúzst és a velejáró bacillusoktét régen lenyeltük, immunizáltuk. Másodszor, csókolódzás nélkül is annyi bacillust lehelünk be és nyelünk le egész nap, hogy az a kis ráadás, amit csók közben kaphat az ember, se nem oszt, se nem szoroz.

A veszély tehát nem itt van. Nem abban, hogy a rúzsos ajakon pármillió bacillus van s ezt elfogyasztja valaki csók közben. A veszély egész máshol van és — sajnos, — inkább a nőt fenyegeti és nem a férfiakat. A nők ugyanis, — sokak sze-

rint érthetetlenül — általában lehúnyt-szemmel csókolóznak. Hogy miért, maguk se tudják.

Egy dúsgazdag arab férfi, mint negyven feleségnek boldog tulajdonosa, mondotta: „Mindent tudok a nőkről, csak azt nem, hogy miért húnyják le csók közben a szemüket?”

S itt van a veszély magva.

Fentebb már mondtuk, hogy a meghülés pillanata vagy percei megzavarják a szervezet védelmi készültségét s ilyen valahogyan a lehúnyt szemmel való csókolódzás is.

Figyelje csak meg magát a nő. Ha átöleli őket egy férfi, lassan lehunyja a szemét és így tartja lehunyva a csók végéig. Miért? Hát... mert a hölgy ilyenkor repül. Elszakad a földi világtól, száll a sztratoszférába, rózsaszín szárnyakkal és nem is jönne vissza a földre soha többé, ha a férfi a motort ki nem kapcsolná. Esetleg kikapcsolja egy köhintés is az előszobában... de mi történt repülés közben? Olyasvalami, mint a meghülés pillanatában. A lehúnyt szemmel csókolódzó nő egész lelkét, egész idegrendszerét, minden vércsöppjét és vérsajtját odakapcsolja a csókhoz, mással az égvilágon semmivel nem törődik. Ez a kikapcsolódás, ez az energia-koncentráció, rendellenességet idéz elő az egész szervezetben: a sejtek védekező készenállása megbillen, az egész testi és lelki kondícióban zavarok keletkeznek s ha történetesen ott állanak valahol a közelben a támadásra kész bacillusok s a szervezetbe jutnak, kész a roham, kész az előzónlás és a betegség.

Itt a csók veszélye, — így magyarázza a fentemlített bakteriológus.

A férfiak is beleesnek többé-kevésbé ebbe a hibába, de — a hölgyek szintén megfigyelhetik, ha kinyitják kicsit a szemüket, — a férfiak szeme, nagy általánosságban nyitva van csók közben. Azt hiszem, a gyönyörtünetet nézik, ami ott van a karjaikban.

Nagy Dániel

Luíze Labé szonettje

Futok a városból, a templomot
Kerülöm, félek járni olyan helyekre,
Hol sírni láthatlak. Megvesztegetne
A bűd, a tied lennék, mert akarod.

Játékot, tornát, bált, vadászatot,
Mindent unok, mikor nem vagy velem te
S mert kell, mi vágyam rólad elterelje,
Lelkemben új ábrándot hajszolok.

Hogy ne fájjon a szívem szerelemtől,
Sűrű erdők magányát keresem tőli,
De ráeszmélek: mindez nem elég.

Ei akarok szakadni tőled? Akkor
Meg kell, hogy szabaduljak önmagamtól,
Mert bennem vagy, akármilyen messze légy.

Fordította: Lányi Viktor

Ez a gyönyörű ezüst karkötő dusan aranyozva az AJÁNDEKBOLT-ban kapható. Károly-körút 21

Add...

Add a kezed, hogy ne féljek.
Oly sötét és ismeretlen,
Titokzatos út az élet.

Add a lelked, hogy ne fájzam.
Mint jó puha takaróval,
Hadd takarjam be a vállam.

Add a szíved, hogy ne sírjak.
Add a szíved sebeimre
Orvosságnak, édes írnak.

Add a csókod, hogy ne járjak
Éhesen, mint üres malom.
Add a csókod gabonának.

Add magadat megváltásnak.
A megváltott, boldog lelked
Tőlem, jaj, be messze járnak.

Korompay Viola

Műkedvelő szerelmes

Nagyon megörültem, amikor Kolényi Lajossal összeakadtam. Osztálytárs volt, egyike a keveseknek, akiknek sorsa a gimnáziumon túl is érdekelt. Lajos bőbeszédűbb volt, mint egyébkor.

— Lajos, nem történt veled valami nevezetes dolog, amióta utoljára találkoztunk? — kérdeztem.

— Féligmeddig eljegyeztem egyik tanítványomat. Úgy érzem, nagyon hozzám illő. De azért jól esnék, ha megismernéd és tanácsot adnál...

— Minek az neked? Nem én veszem el, hanem te.

— Mégis érdekelnének benyomásaid.

— Mikor tekinthető meg az ara?

— Szerdán délután négykor őrája van nálam. Gyere fel.

— Aztán?

— Hát ízé... szóval ne azért nézd meg, hogy kigyönyörködd magad benne, hanem, hogy kritikát mondj nekem róla. És szerdán négykor felmentem Lajoshoz.

Lajos zeneakadémiai tanár volt. Elméletet és történetet adott elő. Már diákkorában mindenki tudta, hogy muzsikuss lesz belőle, de leginkább én. Mert én lapoztam neki, amikor diákmisszen orgonázott.

Lajos alacsony, vézna emberke volt, aránytalanul nagy fejével és azon is aránytalanul nagy homlokkal. Vastagüvegű pápaszeme mögött sűrűpislogású szürkés-kék szem tekintett az emberre. Nem volt férfiszépség ez a Kolényi Lajcsi, de valami mély emberség és egy kis szomorúság áradt belőle.

Amikor megérkeztem hozzá, a nő már ott volt. Nem úgy mutatott be, hogy „a menyasszonyom”, hanem: „a tanítványom”.

Valamivel alacsonyabb és véznább volt még Lajosnál is. Kicsit madárszerű jelenség. Ő is szemüveget viselt.

Halkan és lassan beszélt.

Vagy háromnegyed órát ültem Kolényiéknel, egyre fokozódó unalom ámosító ingoványába sűppedve. Végtelenül különböző dolgokról beszélgettünk: ilyesmire sose fordult elő, ha Lajossal kettesben vagyok.

*

Lajos harmadnap felhívott telefonon.

— Nos? — kérdezte.

— Nagyon szép az a preludium és fuga, aminek vázlatát ott találtam zongorádon.

— Jó, jó, de a lány...?

— Ja, a lány... — mondtam felületesen és kegyetlenül. —

A lányról nem lehet telefonon értekezni. Gyere el hozzám holnap délután ötkor... illetve felhatkor.

Lajos öt perccel felhat előtt már szobámban ült. Úgy nézett réám, mint egy apa, aki remegve lesi az orvos ítéletét:

Megsajnálta Lajost és kiegyeztem magammal. Megmondok neki mindent őszintén, de kíméletesen.

— Rokonszenves, kellemes úrilány ez a Jolán, az kétségtelen — kezdtem. — Biztosan jó háziasszony és hü élettárs lesz.

— Ez minden, amit védelmében fel tudsz hozni?

— Nézd, öregem, te a lelkemre kötötted, hogy mondjak menyasszonyjelöltéről őszinte kritikát. Nekem hát az az érzésem, hogy ez a lány nem neked való. Valahogy kevésnek találom hozzád. Te elvégre főiskolai tanár vagy, a szakmádban kitűnő ember... és ez a lányka oly jelentéktelen! Külseje szürke, mint egy verébke, gondolkodás módja tiszta, de talán túl egyszerű... kispolgári típus. Körülöttem az akadémián olyan rengeteg szép, tehetséges, fiatal lány nyűzsög... hogy akadhatalott meg a szemed éppen ezen a Jolánkán?

Lajos sokáig hallgatott. Nagyon sokáig. Aztán így szólt:

— Nem tudok a kérdésre hamarjában válaszolni. Sok oka van annak a vonzalomnak, amelyet Jolán iránt érzek. Talán egyszer még megmagyarázom. De most beszéljünk végre valami másról. Szoktál még néha zongorázni?

Nagyon megörültem Lajos kérdésének, mert polgári foglalkozásom mellett is örök szenvedélyem maradt a muzsika és a zongorázás. Örökké fájlaltam, hogy nem lehettem hivatásos muzsikuss...

— Zongorázzál valamit! — szólt Lajos.

— En... neked? Minek?

— Emlékszem, milyen muzikális voltál. Érdekel, hogyan fogja fel Beethovent egy nem hivatásos, de azért józslésú zongorista.

Nekem se kellett több. Ki a zongora tetejét, elő a kopott, sötétkébbe kötött szonátákat és már bele is fogtam az utolsóba,

Megbízható,
kiszáradó,
gazdaságos
fogápolószert.

OVENALL
HABZÓ FOGPÓR

OVENALL
habzó fogpórt

az opus 111-be. A c-moll főtéma keményen koppant ujjaim alatt, de ez nem zavart. Azt is hamarosan elfelejtettem, hogy Lajos itt ült a hátam mögött, csak gyúrtam lelkesen, átszelle. múltan a variációs tételt...

Szinte csak a csendtől tértem magamhoz, amely a szonáta befejeztét követte.

— Nos? — kérdeztem Lajost. — Milyen volt? — S kérdésben az aggodalom bujkált.

— Hát Istenem... diletánstól egészen csinos teljesítmény.

— Technikám persze nincs...

— No, felfogásban is naiv. De mondd csak: itt a rádió. Művészlemezaid is vannak, amint látom. A világ legjobb zongoristáit hallhatod, amikor kedved telik bennük. Hogy van az, hogy mégis jobban esik a magad döcögő, sokszor kezdetleges látéka?

— Öregem, — feleltem felcsillanó szemmel — a saját stélés izgalma többet ér, mint a mások által közvetített sokkal magasabb fokú műélvezet. Tudom, hogy gyatra a játékom, de én csinálok! Az enyém minden hangzat, minden skála; ahol nem tudom ujjakkal követni elképzeléseimet, ott beleénekelek... az enyém ilyenkor Beethoven, kizárólag az enyém, bennem születik újjá, ilyenkor a külsőségek nem számítanak, csak az a mélységes, belső kapcsolat, amely közöttem és a mű között támad. Ez a diletantizmus öröme, barátom!

— No, látod! — pattant fel Lajos ültéből és széles, szinte boldog mosollyal mondta: Most rábeszélte engem a Jolánkával kötendő házasságra. Köszönöm!

— Hogy-hogy? — kérdeztem kissé értelmetlenül.

— Hát nem érted? Számodra a világ minden nagyszerű muzsikája hozzáférhető, te mégis jobban szereted a magad kezdetleges klamprozását. Igazad is van! De én is így vagyok a lánnyal... Diletánnsa vagyok a szerelmemnek, a körülöttem zsongó szép nőkhöz nem merek hozzányulni. De nem is kellene! Ez a kis szürke, ez csak az enyém, ezt én neveltem emberré, asszonnyá, muzsikussá, vele, általa ki tudom élni fantáziámat. Nekem nem okos, szép nagyvilági dámák kellene, hanem egyetlen kislány, egy ilyen Jolánka, aki mellett én, a diletáns férfi a szerelem művészevé magasztosulok!

Egyedül maradtam. Egy ideig idegesen néztem zongorámra, aztán becsuktam a kékfedelű Beethovent és a zongora fedelét. És elővettem a gramofont és sokáig válogattam lemeztáramban, hogy a c-moll szonátát Fischer Edwin, vagy Dohnányi előadásában tegyem-e fel a korongra.

NÉGY GYEREKE VAN A VILÁGHÍRŰ SVANHOLM SET-NEK

A szálloda halljában találkozunk *Svanholm Set*-tel. Együtt megyünk fel a liften a szobájába és örömmel halljuk, hogy a boynak a következőképpen mondja be az emeletet:

— Negyedik.

Természetesen nem tökéletes a kiejtése, de hangsúlya szép és tisztán érthető. Míg felérünk, elmondja, hogy még nem gazdag a magyar szókinccse, bár szereti a nyelv hangzását, zeneiségét, nem kis feladat megtanulni, mert nagyon nehéz. A gyakran használt »köszönöm«-öt mégis gyönyörűen mondja a kiszállásnál. (A *Kodály*-ünnepségen magyarul énekelte a *Psalmust*.)

Ahogy szemben ülünk a szobájában, az az érzésünk, hogy egy kis béke, nyugalom költözött ide a dunaparti szállóba. Észak kristálytisztá, hűvös levegője lopakodott be az ablakon. Egyéniségéből, átlátszó kék szeméből csak úgy sugárzik az északiak jellegzetes tisztasága, őszintesége. Kedves, közvetlen ember. Nincs benne hivalkodás. Mocsolyogva néz a kérdések elé.

— Elsősorban arra kérném, mester, magyarázza meg, hogyan tudja Wagner-énekesi mivoltát a dalénekléssel olyan nagyszerűen összeegyeztetni, hiszen ez a kettő teljesen különböző terület?

— Tévedés azt hinni, hogy a kettő különbözik egymástól. Mindkettő muzsika, művészet, ének. Nem is tudok mást felelni, mint hogy az énekhez szív kell, akár opera, akár dal legyen is az. A magam részéről mindig boldogan énekelek és éppen azt szeretem legjobban, amelyikkel foglalkozom.

— Ön, aki országról országra jár, mit tapasztal, milyen hatással van a háború a művészetre, elsősorban a zenére?

— A zene és az opera soha nem érdekelte annyira az embereket, mint most. Azt lehetne mondani, hogy a háború hozzászoktatta a világot a muzsika és művészet élvezéséhez. Minden országban és minden városban szüfolt nézőtereket, megtöltött hangversenytermeket látok. Azt hiszem, ezt nem lehet rossz hatásnak nevezni.

Rövid szünet után folytatja:

— A legjobb, kifliközönsége van.

nomult ízlésű, zeneértő Budapestnek és Bécsnek. Azonnal felismerik az igazi művészetet és könyörtelenek a csalással szemben. Csak a legtisztább, magasfokú tudást és becsületet felkészültséget fogadják el. A svédek szintén nagyon szeretik és értik a zenét, fejlett kultúrájuk van, pártolják az opera munkáját, fejlődését, egyszóval szívükön viselik az ország zenei életének sorsát. Hazánkban különben jól ismerik és igen szeretik a magyar művészetet.

— Néhány szót szóljon kérem a magyar fővárosról és a pesti operáról.

— Egyetlen szóval tudok csak válaszolni: csodálatos. A várost nagyon szeretem, sokat gyönyörködöm szépségeiben. Az Operáról pedig... Minden tagja művész, a legnemesebb értelemben véve művész; mint kollégák aranyosak, kedvesek, szolgálatkészek. Mind jó barátaim. Mindenkori a legnagyobb örömmel jövök ide és a legkellemebb, szép emlékekkel távozom a maguk fővárosából.

— Legközelebbi tervei?

— Utolsó pesti fellépésem után hazautazom Stockholmba, hogy otthoni kötelezettségeimnek is eleget tegyek. Remélem, egy hónap múlva visszatérhetek Budapestre.

— Ha megengedi a kérdést, beszéljen valamit a magánéletéről.

Elővesz egy piros bőrkötéses fényképtartót, ahonnan négy ártatlan, vidám gyermekarc, négy sugárzó, csillogó szempár tekint ránk. A művész egész világon ismert, csodálatos hangja egy árnyalattal még puhább és bársnyosabb lesz, amint mondja:

— Ez az én magánéletem. Két fiú és két leány. A legidősebb hétéves, aztán három és fél, kettő, míg a legkisebb apróság félesztendő. A sok bolyongás után hozzájuk térek vissza, ez a biztos pont életemben, ahol a boldogságot megtalálom. Az ő nevetésük vidít fel mindig, gondtalan gügyögésük a legszebb zene, parányi létük a legnagyobb adomány, apró játékaik a legkételetesebb művészet. Minden siker és eredmény mellett ők jelentik az élet igazi értelmét. Belőlük merítek új erőt, ha elfáradok, az ő körükben frissülök fel.

— Búcsúzóul: a felesége szintén művész vagy privát asszony? Nincsen fényképe róla?

— Feleségemben örvedetesen egyesült a tökéletes feleség, háziasszony és anya mintaképe a kitűnő művésszel. Rendkívül tehetséges, énektanulmányokat folytat, nagyszerű hangyaga van. Elsősorban természetesen a feleség és négygyermekes anyja hivatásának tesz maradéktalanul eleget — mondja befejező vallomását. — Képét pedig nem fotográfia formájában, hanem a szívemben hordom.

Szavaiból a százszázalékos férfi, jó apa és becsülésreméltó férj őszintesége csendül ki. Egyenes, gerinces egyéniség, akinek tekintete elárulja, hogy nem ismeri a hazugság fogalmát. Valóban, a sors nem pazarolja érdemtelenre adományát, a tehetséget, sikert, boldogságot. Aki mindent megkapja az élettől, annak meg is kell felelni az isteni követelményeknek.

Míg megköszönjük nyilatkozatát, elbúcsúzunk, kezefogunk, érezzük kemény, nyílt szorításán, hogy Svanholm Set valóban nem érdemtelen kedveitje a Sorsnak. A rövid beszélgetésen keresztül megismerjük őt az élet mindent megmutató, nappali világánál: nagyszerű művész és nagyszerű ember...

NIKA MÁRIA

A. Barna-drapp, barna pamuttal tűsött kapucni, minden kabátra rágombolható

B. Sötétkék, erősen ívelt nyúlszörkalap, sötét gyöngytyúk kieltollal

G. Barna nyúlszörkalap, türkisz-kék jersey turbánra dolgozva, elől kissé lehajtván

H. Zöld nyúlször arcból ki fordandó kalap, spargaszínű pamutpazomány díszítéssel és színes tollal

C. Dúsan csavart vízzöld jersey turbán, oldalt lelógő végződéssel

D. Dohánybarna, csavart elejű jersey turbán

I. Galamszürke, körül erősen homorított, lehajtott karimájú nyúlszörkalap, fejtől lekötött színes tüllfátyollal

J. Fekete, körül felhajtott nyúlszörkalap, madonnakék tülldíszrel

Ramaseder kalapszalonné I. Ft. V., Vigadó-u. 4. kalapmodelljeit Bék Erzsébet, Szemere Vera és Salamon Erzsébet művésznők viselték

Ramaseder kalapszalonné I. Ft. V., Vigadó-u. 4. kalapmodelljeit Sterbinszky Mária és Mednyánszky Ágnes művésznők viselték

E. Magasított selyemjersey turbán, sötét füzöld betétrésszel

F. Vastag jersey anyagból sajtókezüleg megkötött kármászertur turbán

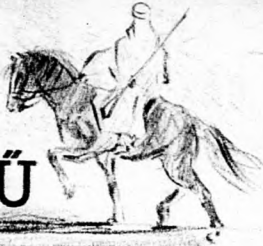
K. Fekete, otomán-selyem húzott kalap, dúsan húzott mintás tüllrel, virágdíszrel

L. Selyemkalap, több színárnyalatú strucctoll-díszrel

JON PAULSEN:

AZ A GYÜRÜ

Az arab halkán füttyentett és a pej ügetésbe fogott. A lovas belekapott a kantárszárba és a ló megint lépést haladt. Az ember, akit a sivatagon vezetett, angol katona volt és az arab a közeli helyőrségre vitte.

Igy haladtak szótlánul egy félóra hosszat. Ekkor az arab kettőt füttyentett a foga között. A ló megállt. A fogoly továbbment.

— Hé! — szólt az arab.

Erre a katona visszafordult. Lépésben nyargalt hozzá az arab, olyan közel, hogy a karabélyá agyát a katona mellére is tehette volna.

— Hány óra? — kérdezte angolul.

A katona ránézett karórájára.

— Tizenegy.

— Add nekem azt az órát.

A katona némán lecsatolta az óráját és átnyujtotta.

Néhány perc múlva az arab megint kettőt füttyentett. Amikor a katona nem hallotta háta mögött a lódobogást, hátrafordult és a lovas felé ment.

— Van-e pénz? — kérdezte az arab.

A katona átadta pénztárcáját az arabnak.

A nap most már nagyon magasan állt, a hőség szinte elviselhetetlen. A katona igen fáradt lett.

Az arab megint csak megállt és rámutatott a katona kezére:

— Add nekem azt a gyűrűt.

— Nem adom, — mondta a katona.

Erre az arab továbbnyargalt és maga előtt szalajtatta a katonát. A katonáról patakozott a verejték.

— Nekem adod a gyűrűt? — kérdezte az arab.

— Nem!

— És miért nem?

— Mert ez a gyűrű az édesapámé volt.

— Hát aztán!

— A nagyapámé is volt, meg annak az apjámé. Családi gyűrű.

— Hát... akkor majd az én családi gyűrűm lesz, — nevette az arab. — Az anyém lesz, azután a fiamé...

— Nem! — mondta a katona.

— Tudod-e, hogy rákényszeríthetek erre?

— Tudom.

— És mégse adod?

— Ha majd halott leszek, megkapod a gyűrűt.

Erre az arab nem szólt semmit. Némán haladtak egy óázisig.

Az arab leszállt a lováról és az egyik fa árnyékába ült. A karabélyát a térdére fektette. A katona leülhetett a szemben levő fa árnyékába.

Egyszerre csak látta, hogy az arab szeme lassan becsukódik. Az arab aludt... Ekkor a katonának az az ötlete támadt, hogy most megszökhetne... Hűsz lépés a lóg... Egy ugrás és...

Lassan egyenesedett föl a fa törzse mentén. A hátával tolta fel magát — alig észrevehetően. Közben élesen figyelt az arabra. Amikor már félig fölegyenesedett, látta, hogy az arab szeme kinyílik. Szinte észrevétlenül, de minél jobban egyenesedett föl a katona a fa törzsén, annál jobban nyílt ki az arab szeme. A katona visszastáplott a helyére. Szinte rosszul lett az izgalomtól. Az arab úgy tett, mintha nem látott volna semmit. Kisvártatva felállt és intett a katonának, hogy továbbmennek. Így haladtak még egy óráhosszat.

— Neked a halál kedvesebb, mint az a gyűrű? — kérdezte az arab.

A katona nem felelt.

— Allj! — szólt hirtelen a lovas.

A katona ránézett. Az arab kezével a szemhatárra mutatott. A sivatag sárgásszürke színe beleveszett az ég kékes szürkésébe. Ez volt minden, mást nem lehetett látni. Az arab felkapta puskáját és így szólt:

— Tudod-e, hogyan lövik le a szökésben levő embert?

A katona megint nem felelt.

Függönyök

nagy választékban minden méretben

DOLLY, BUDAPEST, BAROSS-U. 102

Barkóczy Beáta
(Gaby feiv.)

A férfiak elragadtalással beszélnek róla... Ön, Asszonyom, csodálja, sőt talán lelke mélyén egy kicsit irigyli is őt. Valóban, oly sok van benne abból a ragyogó szépségből, amelyre Ön mindig vágyott. A bőre üde, fiatalos. Az arca vonzó és szép, igen, megkapóan szép! Ön miért mond le, Asszonyom, mindazon előnyökről, amelyet a szépség biztosít minden nőnek az életben! Tegye azt, amit a színpadok sztárjai, az előkelő társaságok főúrlajongott szépségei és ezren és ezren tesznek... használjon Ön is Hormocith B. krémet!

Ez a kiváló krém új anyagot vont be a szépségápolás szolgálatába. biológikus úton hat, már néhány nap alatt megszünteti az arcbőr szárazságát, megakadályozza az időbeli ráncok keletkezését szinte új életet lehel a fáradt vonásokba és ezáltal évekkel fiatalítja az arcot. Asszonyom, a Hormocith krém más... más, mint amit eddig használ!!!

Legyen Ön is szép! A szépségnek nincs kora! Higyje el, érdemes szépnek lenni, érdemes az élet napos oldalán járni, érdemes Hormocith B. krémet használni!!! — Beszerezhető szaküzletekben. Egy tubus 8.83, takaréktubus 15.58. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogeria, Budapest, Vidmos császárt-út 23/a.

A tét nagy, Asszonyom, hiszen az Ön szépségéről, fiatalosságáról, boldogságáról van szó, ne kísérletezzék tehát. Használja Ön is mindig a legjobbat, — használjon Ön is mindig Hormocith B. krémet! Hatása biztos, gyors és egyedülálló!

— Hátra arc! — parancsolta a lovas.

A katona lehúnyta a szemét és megfordult. Hirtelen féltelmes lett a csend. Hallani lehetett a ravasz kattanását.

— Előre arc! — rivallt rá az arab.

A katona feléje fordult. A két férfi pillantása egymásba fűződött. Soká állhattak így és nézték egymást. Egy motor zúgása lett hallható. Egy katonákkal megrakott teherautó jött az úton. Az arab leengedte karabélyát. A kocsi megállt.

— Vigye magával ezt a foglyot, — szólt az arab a kocsi vezetőhöz. — Már óráhosszat vagyunk úton. Az ember lába kisebesült és félholtra izzadt.

A fogoly csodálkozva nézett az arabra.

— Üljön fel! — szólt rá a kocsi vezető.

A fogoly katona felmászott a teherautóra. Még egyszer visszafordult az arab lovashoz. Amikor a kocsi megmozdult, az arab lehúzott az ujjáról egy gyűrűt és furcsa mosollyal nyujtotta át a katonának.

— Légy ehhez is olyan hű, mint a tiédhez. Ez is családi ereklye, régiebb is lehet, mint a tiéd. Megérdemled, nem féltél...

Muzikálisak-e az állatok?

Kísérletek Los Angelesben

Különböző rádiótársaságok kezdeményezésére érdekes kísérleteket folytattak Amerikában, arra vonatkozólag, hogy muzikálisak-e az állatok és hogy általában különböző állatfajok hogyan reagálnak a zenére. A kísérletek érdekes és értékes eredményekre vezettek.

Itt van mindjárt a *kigyóbüvölés*. Az emberek ósidők óta hisznek benne, pedig amint most kitűnt, az egész nem más, mint közönséges babona. A kigyók a leg„unmuzikálisabb” állatok, amelyeknek ítéletnapig is elmuzikálhat az ember, anélkül, hogy az érdeklődés legcsekélyebb jelét is mutatnák. A kigyóknak ugyanis, ellentétben a gyíkfélékkel, sem dobhártyájuk, sem Eustach-kürtjük nincs, ami más szóval annyit jelent, hogy teljesen süketek. Minden kísérlet tehát, amely arra irányul, hogy bizonyos varázslatos hangok segítségével büvületbe ejtsük őket, már ezen a primitív fizikai berendezkedésen meghiúsul. No igen, mondhatná valaki, a kísérletek eredménytelenségének nyilván az az oka, hogy azokat nem hivatásos kigyóbüvölő végezte. Mert dobhártya ide, Eustach-kürt oda, a tény az, hogy bizonyos indiai fakirok kivájt többől készített furulyákkal csakugyan táncra perdítik a kobraikat. Ezt minden gyerek tudja. Ez igaz, de ennek a viperatáncnak, amint az exact kísérletekből kiderül, a legcsekélyebb közük sincs a kigyók hallásához, vagy pláne muzikalitásához. A kigyóbüvölő ugyanis nemcsak hogy tökfurulyáját fújja kétségbeesett igyekezettel, hanem vonagló mozdulatokat is végez muzsikájához. A vipera most már nem a zene hangjaira illegeti magát, hanem egyszerűen harci ösztönből követi az ember mozdulatait, úgy mint az egyik vívó a másik vívó mozdulatait parirozza. A tökfurulya hangja eközben nem a vipera címére van adressálva, hanem — az ámuló hallgatóság megbüvölésére.

A His Masters Voice gyár a kísérletek céljaira nagymennyiségű gramofonlemezt bocsájtott rendelkezésére, amelyeket eljátszottak a reptiliáknak. Hiába játszottak a *kobra*knak akár orgonamuzsikát is, süketek maradtak és meg sem mozdították a fejüket. Egészen más eredményre vezettek a kísérletek a *krokodilusok*nál, amelyek hálás és zeneértő publikumnak bizonyultak. Abban a pillanatban, amikor felhangzottak a zene első méla akkordjai, a krokodilusok kimásztak a vízből, odasereglettek a korláthoz és nem túlzás, ha azt állítjuk, hogy krokodilkönnyek csillogtak a szemükben. Tény az, hogy olyan

meghatottan és áhitatosan itták a hangoikat, hogy valószínűleg tapsoltak volna is, ha lábukat a hasuk alatt össze tudták volna ütni.

A krokodilusok után a *fókák* a legmuzikálisabb állatok. Ez különben nem is ujság a szakemberek előtt, mert már ósrégi könyvek foglalkoznak a *fókák* és *rozmárok* zenei ösztönével. Vadászok, akik Grönlandban jártak, mesélik, hogy a fókákat és rozmárokat harmonikaszóval szokták léprecsalni. Valóban ugyanezt bizonyították az állatkerti kísérletek is. Amikor a zene elhangzott, a fókák és rozmárok még sokáig ottmaradtak a gramofon közelében és órák mulva is türelmesen vártak, mikor fog újból megszólalni. A foka roppant falánk állat, de most még az ebédéről is megfeledkezett a zene miatt.

Az egyik *fókának* főleg a *Pillangókisasszony nagyáriája* lestezt. A többi lemezt is őszinte érdeklődéssel hallgatta, de amikor Puccini melódiai felhangzottak, örömeiben elordította magát és körbe táncolt. Ez nem volt véletlen, mert valahányszor megismételték ezt a lemezt, mindig valósággal extázisba esett tőle.

Nagy sikere volt a zenének a *majmok* körében is, bár rövidesen kitűnt, hogy az a nagy érdeklődés, amelyet a zene kiváltott belőlük, nem is annyira a muzsikának, mint inkább az egyenletesen körbeforgó gramofontűnek szült. Amikor a zene megszólalt, csodálkozva tódultak a készülékhez és meglepett pofával bámulták, de ha tükröt vagy más tárgyat mutattak nekik, otthagyták a muzsikát és többet nem is törődtek vele.

„Unmuzikalitás” dolgában a kigyókkal csak a *rinocerosz* vetekedhetik. Amíg azonban a kigyókat a zene teljesen hidegen hagyja, addig a *rinocerosz* a muzsika hallatára dührohamokat kap. Próbálkozlak nehéz és könnyű zenével, vidám és szomorú melódiákkal, a hatás mindig és mindennél ugyanaz volt. Alig lehetett megfékezni. A végén a Nürnbergi Mesterdalnokok nyitányát játszották, ekkor elbődült, nekirentott a készüléknek, feldöntötte és örült haraggal rátaaposott. Ezután, mint aki jólvégezte dolgát, elcsendesedett és meglegedetten elvonult.

A ragadozók különbözőképpen reagálnak. A *macskafajtájú* állatok, akár kicsinyek, akár nagyok, angora macskától a párducig vagy tigrisig, csak igen mérsékelt figyelemben részesítették a produkciót. Az *oroszlán* két perc után hátafordított a hangversenynek, a maga részéről befejezettnek tekintette az ügyet. Szinte látni lehetett rajta az uralkodók úmott közönyét. Nem úgy a *kutyafajtájúak*. Ezek azonnal jelentkeztek, mikor az első akkordok hallhatók lettek. Itt azonban egy nagyon csodálatos tünetet észlelték: a *farkasok*, *fókák*, *sakálók* meglehetősen nyugalmmal, lehet mondani, figyelemmel kísérték mindazokat a melódiákat, amelyek dur-hiängnembem voltak írva, ám valahányszor mollra került a sor, nyugtalanlankodni kezdtek és olyan vonításban törtek ki, hogy túlharsogták a gramofont.

Ezeket az állatkísérleteket még folytatni fogják s még sok érdekeset fogunk megtudni az állatok muzikalitásáról.

biro-rca

Carmin

Soralle

Verise

Gyklamén

KHASANA

ROUGE

DIVATSZINEK

D. K. K. K.

JUHASZ ANDOR

Fendrik Ferenc Viszontlátás

A mérnök már vagy tíz éve nem látta a barátját. Összehunyorította szemét, amint belépett. Bajuszt növesztett, megnyúlt az arca és ruhájában, a kopottas kék zakóban is volt valami furcsa, idegenszerű, mintha a tíz év nagy, térbeli távolságot is húzott volna közük, egy világrészt, ahol másként öltöznek, más az izlés. Később megállapította: onnan eredt ez az érzése, hogy évekig hordott a barátja egy nagykockás pepitaruhát s abban a pepitában maradt meg az emlékezetében. De egy pillanatnyi időt is akart nyerni azzal, hogy összehunyorította szemét, ki akart keveredni a múlt és jelen összefolyó színtjéből: hogyan volt, mi köztük most egymáshoz. S ez a pillanat elég volt, hogy a legkisebb zavart vagy kétséget is eloszlassa benne. Őszinte örömmel ugrott fel.

— Szervusz, Isten hozott, öregem! Alig ismerlek meg.

— Öregszünk, pajtás.

— Mi szél hozott erre?

— Egy kis dolgom volt a járásbírószágon és gondoltam, felnézek hozzád egy percre.

— Egy percre? Nagyon tévedsz! Nálunk ebédelsz.

Utközben mind a ketten igyekeztek, hogy ki ne fogyjanak a témából, pedig csak mosolyogni szerettek volna, egyszerre lépni, ugyanarra a kifejezhetetlen, langyos, szinte illatos érzésre gondolni, amín még átsütött a tavaszi nap is. De mind-egyik attól félt, hogy érdektelenségnek vessé a hallgatását a másik és beszéltek tovább.

Szigeti Klári állt annakidején a barátságuk közé. A lány a mérnökhöz ment feleségül, a két férfi pedig egyre ritkábban találkozott s mikor Szücsöt áthelyezték, el se búcsúzott a mérnöktől.

A mérnök belekarolt barátjába, úgy vezette a lakásba. Nem tudta elképzelni, hogy lehetett valami ok, ami elválaszthatta őket. Még az se, hogy egy lányt szerettek mind a ketten.

— Kit hozok? — kiáltotta a feleségének és megszoritotta Szücs karját.

Az asszony kidugta fejét a konyhából.

— Szücs Pista! — lobbant meg felhevült arca. — Jaj, Istenem és éppen ma késem az ebédél.

— Megezik a máskor is, — jegyezte meg a mérnök és dtópálinkával kínálta vendégét.

— Tündéri kis lakás, — nézett körül Szücs és kissé suta mozdulatokkal nyomkodta a nyakkendőjét.

Bejött az asszony. Átöltözve, puderral az orrán.

— Béla tervezett mindent, — mondta. — Ő választotta a függönyöket is, a szőnyegeket, a szervizeket.

— Csak azt ne mondd, hogy ezt az elragadó toalettedet is én választottam.

— Béla soha sincs kibékülve a ruhámmal, — pirult el az asszony. — Vagy a színébe köt bele, vagy pedig rövid neki, vagy hosszú, vagy ki van vágva, vagy azt mondja, hogy olyan vagyon benne, mint egy apáca.

— A saját házatok? — kérdezte gyorsan Szücs.

— Bizony, háztulajdonosok vagyunk, — mondta a mérnök.

Az asszony hozzátette:

— Béla szerzett nagyszerű, olcsó kölcson, abból építettük.

Szücsöt megköhögte a pálinka.

— Jó egy ilyen Béla a családban.

Az asszony az ura elé tolt a velőscsontos tányért.

— Pistát meg se kérdezed, fiam?

— Annyira szereted... Pistát jöltartom rántotthússal. És túrósrétes is van.

A gyerekek, a fiú és a kislány, nyakukban a gondosan felkötött szalvétával, mintha ott se lettek volna az asztalnál. Nem csörögtek, nem szürcsölték a levest.

Szücs megsimogatta a fiu fejét.

— Hány éves vagy?

— Nyolc éves és kéthónapos, bácsi kérem.

— Mindig ilyen mintagyerekek vagytok?

— Béla neveli őket, — mondta az asszony. — Ugy-e, teljesen Bélához hasonlítanak?

— Talán a kislány...

— Nem, mind a kettő. Nézze csak meg a fülüket és a szájukat. Es Géza örökölte Béla tehetségét is. Kitűnően rajzol és tisztá egyes az iskolában.

A mérnök észrevette, hogy mikor a felesége odatette

Durailly
ajakrüss

Minden színben, minden alkalomra

Ezt ugyan
dörögtölheted

Ára: P 7.50
betét: P 3.81

Magyar gyártmány

Szücsnek a kávécsészét és hozzáért a kezéhez, vörösés hullám futott át Szücs arcán, mintha a kávé gőze csapódott volna rá.

— Még mindig szerelmes Kláriba, — kavargatta feketéjét és valami fanyar ízt érzett. Az asszony pedig már szedte elő a mérnök vázlatait, egy második díjat nyert pályamű gipszöntvényét, lapkivágásokat és egy ezüst babérkoszorút.

A mérnök figyelte a barátját, ahogy fénylő szeme oda-tapadt a felesége mozdulataira, amint rakosgatott az asztalon s körülkerítette hosszú újjával a gipszszobor alapzatát; ahogy vele nevetett és ahogy tetszett neki, hogy folyton elpirul.

A mérnök nem szerette az asszony hosszú ujjait, nevetésében is talált valami kellemeitlen rezgést és le akarta szoktatni a folytonos pirulásról.

Szücs elhúzta a csészéjét, nem kér több feketét, szívdobogást kap tőle.

— Béla három-négygel is megiszik és semmi baja.

A mérnök tűnődve söpörgette a morzsát. Valami történt a tíz év alatt, nem tudni mikor és csak most jött rá. De csak övele történt; Klárral, Szüccsel nem. Nem emlékszik, hogy a legkisebb törést is észrevette volna Klári ragaszkodásában, hogy egy szokását is bírálta volna, amit azelőtt megtűrt. Sohse mondta, hogy nem bírja a cigarettafüstöt, ne járjon a kasznóba, vagy ne olvasson az ágyban. És Szücs se változott, most is szerelmes Kláriba, tíz év után is. Szórakozottan elhallgat, ha Klári kimegy és egyre az ajtót nézi, mikor jön vissza.

Valahogy még önmaga előtt is szégyelte volna megállapítani, hogy a közöny felé sodródik a házasságuk, mélyebben pedig igazságtalanságnak érezte Klárral szemben.

— Így nem megy tovább, — gondolta, ahogy nézte Szücsöt, aki mintha azért jött volna, hogy figyelmeztesse. Egyelőre még nem tudta, mit fog csinálni, csak hálásan belekarolt a barátjába. — Kikísérlek az állomásra.

Az ajtóból pedig visszalépett és kezecskölt a feleségének.

Társasági futár

A MAGYAR ORSZ. KATOLIKUS FŐISKOLAI DIÁKSZÖVETSÉG még a múlt évben megszervezte a Katolikus Leányok Világnézeti Akadémiáját, amelynek célja a fiatal leányok lelkiében a magasabb erkölcsi érzést, a szeretetet, a családi élet szentségét elmélyíteni. Az Akadémia ebben az évben is folytatja előadásait, amelyen a hallgatók teljesen díjmentesen vehetnek részt. Szeretettel hívnak és várnak minden fiatal leányt az előadásokra.

VITÉZ TÖRS TI-BOK, a képviselőház al-elnöke és neje, néhány nappal ezelőtt baráti összejövetelen látta vendégül Herceg Ferencet. Szinyei Merse Jenő kul-

pénztár nyug. pénztárnoka és felesége Schönborn Mária a gyoroki római, kath. templomban e hó 16-án. A magas emberi kort megért házastársakat, házasságuk hatvanedik évfordulóján hat gyermekük, sok unoka és dédunoka, számtalan jóbarát és ismerős szeretettel és megbecsüléssel veszi körül.

KÖHÁLMY JÓZSEF, a BSZKRT egyik legnépszerűbb igazgatója, kiváló művelője az irodalomnak is. Most fejezte be *Pityang* című érdek-ke regényét, amelynek témája bűbajos szerelmi mese, drámai fordulatokkal.

BALTAZÁR VÁROSNÁK nevezte el Hajdu-

pesi Szövetség hazafias emberbaráti és kulturális céljait javára a Szent Gellért-szálló zenetermében szép sikerrel tartotta meg. Beszédet mondott: Kríshéz Jenő, a Szepesi Szövetség elnöke, majd előadták Gy. Gabriel Berta, Valahol mesze... című ifjúsági hangjátékát és költeményeit. *Monostory Margit*, Tátrai képek címűt tartott előadást. Az énekszámokat Mind szentí bídon adta elő, Kály Mária zongorakísérettel, Záróbeszédet Fáykiss István

KEDVES ÖSSZEJÖVETEL volt az egyik Gyulai Pál-utcai vendéglőben, amelyet Budapest színházainak tagjai kerestek fel. Legutóbb az 1936-ban végzett színházakadémisták gyűlése össze. Ott volt Lukács Margit, Seayei Vera, Szelecsky Zita, Ibász Klári, Szilassy Ibolya, Böcsföldi Sári, Scendrey Ilonka, Kamarás Gyula, Pataky Jenő, Lázár Gida, Ujlaky László, Szendrő József.

SZEMZŐ PIROSKA, a Nemzeti Múzeum könyv-

A BELGUMINISZTER Forgácsi Iloná lenti. Laborczy Ilona zalaszentmihályi, Fülöp Mária alsóindvai és Zorkóczy Valéria óhídi védőnőgyakornokokat m. kir. védőnőkké nevezte ki.

STEHLY EDIT, dr. Stehly Lajos rendőrtanácsos leánya és dr. Möriz László rendőrkapitány a bécsikaputéri evangélikus templomban esküdtek örök hűséget.

HAZIASSZÖNYEKEZŐISKOLA nyílt meg Székelyudvarhelyen. Erre a célra az Ugron-féle kastélyt vásárolták meg.

KISS MANYI életrajzát írja és „Csicskás-

ga, Nem csoda, hogy a közönség külön taposl a színésznőnek és külön a pazarnál-pazarabb remekbűbárúknak.

A KORMANYZÓHELYETTES ÖZVEGYE a Székesfehérvári Népművelés gyárgondozónői tanfolyamának vörteske-resztes házi betegápolási vizsgáján megjelent. A Főmeltóság Asszony kérdéseket intézett a növendékekhez és a vizsga végén legnagyobb elismeréssel fejezte ki a negyven vrszázott jelöltnek és Balogh Mária igazgatónőnek mind az elméleti mind a gyakorlati kitűnő eredményért.

KODALY ZOLTÁNT és **PAULINI BELÁT**, a népművészetek országos

Nagy Sarolta és vitéz Szabó Dániel m. kir. főhadnagy esküvője

Dr. Haltenberger Mihály

Szász Anna, a Pécsi Nemzeti Színház művésznője, az „Új rokonek” címszerepében

Dr. Szentpéteri Jánosék és gyermekeik: Judit és János

Bojarszky Attila és Molitorisz Kátó (nemes Jakab S. foto)

Diményi Ilona és Abaházi József

Thuróczy Jolán és Ifj. Bata János

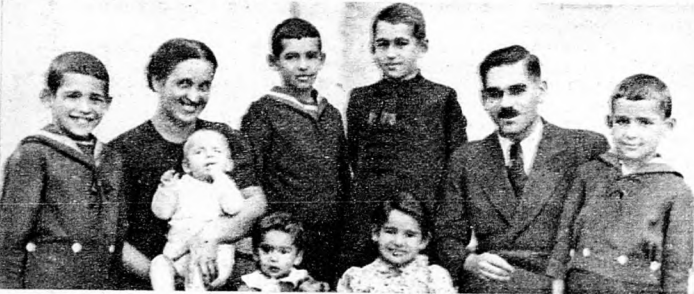
Farkas Cunci és Endrődi István dr. tb. szolgabíró

Ifj. Kaszonyi Bertalan és neje

Horváth Nelly és Szegei Ferenc dr. (nemes Jakab S. foto)

Hámori Bező dr. közs. orvos és családja, Fegyvernek

Nagy székely-kalácsa ünnepi est a Magyar Művelődés Házában

luszminisztert, Antal István minisztert, Tasnádi Nagy Andrást, a képviselőház elnökét, Bajor Gizit és férjét dr. Germain Tibort, valamint Hegedűs Tibort, a Vigaszínház igazgatóját.

GYEMENTLAKODJ. MAT ünnepelte Hód József a Gyoroki Takaré-

böszörmény képviselő-testülete a város szülötte és díszpolgára, néhai Baltaazár Dező református püspök nevével azt a kerületet, amelyben a püspök szülőháza áll.

GYAPJASNÉ GABRIEL BERTA magas nyívójú műsoros szerző estjét a Magyar Városkereszt Egyesület és a Sze-

dr., a Szepesi Szövetség titkára mondott.

AKCIÓ INDULT a nyugdíjas színészek felsegélyezésére. Minden hétfőn, amikor az üzletek zárva vannak, valamelyik színház délutáni előadást rendez, amelynek jövedelmét a nyugdíjas színészek javára ajánlja fel.

lárának tisztségviselője. Vajda Jánosnak, a nagy költő feleségének rendkívül érdekes naplóanyagát rendezte és rövidesen közreadja.

KEREKES MAGDAT, dr. Kerekes Sándor, Szolnok város főjegyzője leányát eljegyezte Cserny János Mokrát főtisztviselője.

szemmel címmel jelenteti meg. Az íróvá avanszált kitűnő színésznő elmondja benne, hogyan töltötte gyermekéveit, hogyan lett színésznő és milyen élményei voltak Oroszországban.

A BAJOS SZELECSKY ZITA nem csak művészi játékával arat nyitászini tapokokat a Madách Színház „Első Anna és Harmadik Károly” — egyetlen női szerepében, hanem a ruhái is olyan egyének, frissek és tündérik, mint ő ma-

űjjáélesztése terén szerzett érdemeikért, Szék szolnokdombokamegyei nagyközség díszpolgárává választotta.

A HUNGARIA PARKBAN kétezerszemélyes szabadtéri színház épült, amely áprilisra már kész is lesz. Dr. Záborszky László vezeti a szabadtéri színpad építkezését és modern világlágítási berendezéssel, színpadtechnikai eszközökkel speciális revüműsort készít elő.

Reggelire - uzsonnára **SALVE** Kicsinek - nagyoknak! **Tápszert**

A SZERELEM filozófiája

Fenelon óta a pedagógusok hosszú sora foglalkozott a nőnevelés kérdésével. A lényegbe egy sem mert, — talán nem is akart, vagy, ha akart se tudott volna — belenyúlni. Valóságos forradalomra lenne szükség, ha valaki az emberi társadalmat a maga természetes, normális, egészséges útjára visszaterelné szándékoznánk.

A női nemnek egy új feminista gondolat jegyében kellene a szellemi élet porondjára lépni: *a nőknek a nők nőességéért!* Es egyáltalában: mi biztosíthat bennünket, férfiakat arról, hogy valóban ez a felfogás a helyes és valóban csak ez a felfogás a helyes, ahogy a férfi az élet nagy igazságait a saját világlátásának szemüvegén keresztül nézi, látja és ítéli meg? Mert, ha a férfiben a *társadalom apját látjuk*, akkor a nőben kétség-telenül a *társadalom anyját* kell felismerünk. Az apa hivatása a család eltartásáé és a családtagok megvédése. Erre a hivatásra vállalkozik és erre a szerepkörre hivatott akkor is, amikor a társadalom vezetésére vállalkozik. A nő hivatása viszont az, hogy anya legyen; a természettől erre van teremtve és rendeltetve. Ezt a hivatást kell betölteni akkor is, ha női minőségében társadalmi vezetésre vállalkozik: *a társadalom anyja legyen*. Nem a férfiakat kell a nőknek utánozni! Minden téren és vonatkozásban nőnek kell maradniuk. Sokkal szebb, fényesebb, magasabb az a szerep, mint a férfié a saját szakmájában. Az a férfi, akinek a szívében lsten után azonnal az édesanya képe következik, aligha oszlatja Schopenhauernek a nőről alkotott felfogását. Az anya család szeretete, családhoz való ragaszkodása eredetiben sokkal szilárdabb, erősebb, természetesebb érzelmi alapon áll, mint a férfiné. Ki tudhatná azt előre, na egyszer a nő nem vehetné kezébe az emberi sors irányítását azonos elvek és felfogások keretében, ahogy családon belül anya, nem lenne az emberi társadalom is hamarosabban az emberiség nagy családja? Így, férfikézen, eleme a harc, küzdelem! »Mi férfiak — mondja Nietzsche — nem kívánjuk, hogy a föld a béke, igazság és egyetértés hona legyen. Mi azoknak tapsolunk, akik, mint jómagunk is, kockázatos kalandokra, vakmerő veszélyekre vállalkoznak. Mi azt tiszteljük, aki bátor és az életet nem bánálja!« Ez is egy bizonyosság a sok közül arra, hogy a férfi az egyéni vállalkozás eszméjét képviseli. »Egyénile ... hangsúlyozom. Már pedig aki a közösség élén áll és a közösség megbízásából intézi annak sorsát, annak saját életét is a közösség érdekében kell alárendelnie. Ezt aligha teheti úgy, ahogy Nietzsche is követeli, hanem ahogyan teszi ezt a családban az anyai hivatást komolyan és méltóságteljesen betöltő nő. Ezért áll előttem a nő, — mint anya — valamennyi címmel, ranggal, hivatással magasabban. Ezért tartom a női nemet méltónak arra, hogy vezető szerepben emelkedjen a világra nagyon is *részoruló, hányatott* sorsú emberi társadalomnak ne ura és parancsoló apja, hanem szívére hallgató gondviselő anyja legyen!

A nemek közötti különbségek az érzelmekek terén is más és más formában nyilatkoznak. Máséni szeretet a férfi és máséni a nő. Az ember általában azt becsüli és értékeli a legtöbbször, amit elérni szeretne, de nem tud. A társadalom jelenlegi életberendezésében, mint mondtuk, a férfi vívta ki maga részére az előnyösebb pozíciót. Mindenesetre előnyösebbet annál, mint amilyen talán éppen a női nem hibájából és mulasztásából kifolyólag a nőnek jutott. A nő tehát férfi szeretne lenni, de nem tud. Ha a nő helyzete lenne előnyösebb, aligha akarna férfi lenni és a nőnél kedvezőlenebb sorsa jutni, de, mert a férfié előnyösebb, a nő is férfi akar lenni. Akar, de nem képes erre és ezért becsüli a férfit. Ha felismerne a kezében lévő hatalom értékeit, talán nem irigyelné annyira a férfinemet, mert amit a nő tehet a férfival, azt férfi sohasem teheti meg a nővel. A szerelemben természetesen mindkét fél rabszolgává lesz, de még itt is a nő van előnyösebb helyzetekben. A férfi kifejezetten a nő rabja. Azé a nőé, akit szeret. A nő is rab, de korántsem a férfi rabja, hanem magáé a szerelem érzésé. A kettő között óriási a különbség. A férfi a nőt szereti, ennél fogva a szerelemben elveszíti józan esztét. A nő a szerelmet szereti magáért a szerelemért. Szeretni akar, mert úgy érzi, hogy ez a hivatása. Erre a célra keres és választ magának alkalmas személyiséget, akit azután felruház a szükséges értékekkel, hogy azt szerelmére érdemesnek tarthassa és szerethesse. A férfinak nem fontos az, hogy akit szeret, minden tekintetben nála magasabban álljon. A nő képtelen szeretni az olyan férfit, aki neki nem »simonál«. A legnagyobb szerelemben sem veszt el józan esztét. Tehát inkább fejfel szeretet, matematikai kiszámítottsággal. Szerelme is többnyire számítások eredménye; mindig valami okból szeret vagy engedi magát szeretni, de ritkán magának a szeretett személynek a személyiségért. Vágyakozása is passzív, inkább védőlegesség; várja, hogy észreveggyék, meglássák, megszeressék, elvegyék, vigyék. A mesebeli herceget várja, aki a legszebb, legjobb legerősebb, leg-hatalmasabb, leggazdagabb ember a föld kerékén, hogy az

Smart
RED SQUARE

az új márka!

V. BÉCSI-U. 9

SAJZROUGE ARCROUGE SZINYALTO

ARCLEMSÓK ANANAS-CREAMEK PUDER KÖRÜMLAKK

hőféhér paripáján érte jöjjön, meghérje és magával vigyék. Egy nő ilyasmire ritkán gondol, hogy ő menjen el valakért, akit szeret, de még nem ismer személyesen. Magától értetődik, hogy aki egyszer már övé volt, az után szalad, fut, hareokat is vív. hogyha kell, de ez már nem a szerzés, hanem a megtartás ténye. A kezdeményezés az, ami hiányzik a női természetből, inkább magát akarja odaadni, mint valakit magának megszerezni. Ez a teljes odaadás, magát átengedés vagy eredményezi azt is, hogy nemcsak teljes odaadást, hanem a szeretett férfi iránti tökéletes testi-lelki alárendeltséget, önfeláldozást, megaláztatást is kívánja a szerelemben. Most már a férfi az, aki azt tehet a nővel, amit akar, de a nő kívánja is, hogy a férfi tegyen vele, amit akar. A látszat az, hogy a nőnek nincs többé egyéni akarata, holott a valóság az, hogy a nő határozza meg azt, mit tegyen vele a férfi és jaj annak, ha nem azt teszi. Ez emeli a nő szerelemét néha már a hit fanatizmusáig.

A nő kívánságának, hogy meglássák, megszeressék, vegyék, vigyék, van egy nagy feltétele: legyen valaki, aki megszeresse, érte jöjjön és elvigye. Akivel azonban előzőleg hatalmát érezthesse. Mennél jobban szeret a nő, annál jobban meggyötri azt a férfit, akit szeret. A szerelemben éppen azért több a bánat, mint az öröm, több a gyűlölet, mint a kívánság és emiatt folytonos veszekedéssel, civakodással, majd az ezt követő orrfelhúzással és duzzogással töltik idejüket. Ahol a szerelemesek egymással nem veszekednek, ott szó sincsen szerelemlről. Ahhoz, hogy mindez megtehesse, hogy hatalmát és saját kincsének értékét érezthesse, a kezdeményezésnek a férfi részéről kell kiindulnia. Válogatása tehát csak a jelentkezők számának erejéig terjedhet ki. Azok között válogathat, akik őt akarják és érte jönnek.

A szerelem lényegében egy érzelme, a testkivánta ingereknek egy válfaja és ebben a minőségében a természet megnyilatkozása. A természetéről tudjuk viszont, hogy a dolgok kiegyenlítődéssé válnak egyensúlyban tartja magát. A természetben ezért összhang és harmónia uralkodik. A nő szerelméből ennél fogva a férfi szerelmét matematikai alapon is ki lehet számítani. Ha a nő szerelem passzív, védőlegesség, arra vár, hogy valakinek megtesse és vigyék; akkor a férfi szerelme nem lehet más, mint ennek a fordítottja: meglátni, megkívánni, megszeretni, érte menni, elvinni, magával vinni. Cselekvés tevékenység, aktivitás. Ez így is van. Amikor a férfi szeret, a férfi a nőt akarja. Magának akarja azt, akit szeret, kizárólagos birtokának. Ez a szerető fénytűstnek oly természetes vágyingere, mint az éhség és szomj. A férfinak a nőre szüksége van. Természetes szertönmegnyilatkozás. Apává lenni, utódokat nemzeni; erről a szerzetet mit sem tudhat. Ez már az értelmi fogalomkör egyik jelensége.

Kotzig Károly

MACKÓ MARCI

Mackó Marci azt gondolta,
kitanul egy mesterséget,
Mézés bábos lesz belőle,
hissz szereti ő a mézet.

Észrevette ám a bábos,
hogy mézes lett Marci bajsza.
— Nem leszel te mézes bábos! —
szólt és Marcit elzavarta.

ZAGYVA MINA

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Sebő Károly ref. tanító
felesége és kislia, Zsombok

Pethő Sándorné és
gyermekai, Kék

EMBERKE

Van nekem egy kis barátom, Emberke. Nagyon kedves, élénk, mulatságos kislfiú, csakhat nagyon nagy zsarnok. Talán mert egyetlen gyermek is mert az édesanyja olyan nagyon, nagyon szereti. Emberke különben jó gyerek. Ha szegény embert lát, odaszalad hozzá, kis markában egy pár fillérrel és odaadja neki. A szegény gyerekeket is szereti, azoknak is odaajándékozza régi kis ruháit, játékeit. Csak akkor igazán nyugós és rossz Emberke, amikor beteg. S ezt a legutóbbi betegségét szeretném nektek elmesélni.

Ugy történt, hogy Emberke talán többet evett a kelleténél, de nagyon elrontotta a gyomrát. Lázás lett és fájt a gyomra nagyon. Jött a doktor bácsi, megvizsgálta Emberkét s rendelt neki valami rettenetesen keserű orvosságot. Emberke síránkozott.

— Jaj, nem kell, nem kell, — mondta — ettől még jobban fájni fog a hasam... Nem akarom megenni.

Odaült ágya mellé anyuka és azt mondta: — Kislfiám, az orvosság nem cukorka, de azért be kell venni. Egy pillanat és beveszed. Ne is gondolj az ízére. Na, egy-kettő... De Emberke csak nyafogott és a párnába dugta a fejét.

Anyuka pedig kérte, könyörgött: — Vedd be, Emberkém. Légy jó kislfiú. — Te is, — szólalt meg Emberke síri hangon.

Anyu nem értette. — Én is? Mit mondasz? — Te is egyél velem orvosságot. Ha te is eszel, én is megeszem. De egyedül nem kell a keserű...

Anyu nagyot nézett, és mikor látta, hogy Emberke makacs lesz és csakugyan nem akarja bevenni az orvosságot, hozott két kanalat és öntött magának is az orvosságból.

— Na, idenéz, te is rosszscent — mondotta — látod, anyu is beveszi s nem is olyan rossz. Mikor látta Emberke, hogy anyuka is beveszi az orvosságot, ő is bevette. De aztán vérszemet kapott. Valahányszor orvosságot vett be, anyuka is vele kellett orvosságot szednie. És még-hozza ilyeneket mondott:

— Ne csaljál, ne csaljál. Tüntsd tele a kamrát...

Igy mondta, mert kicsi még és nem tud rendesen beszélni. De zsarnokoskodni azt tud. Mert két-három nap múlva, mikor jobban lett, kicsit fel akart keini és rá akart ülni a hintalovára.

— Nem szabad — mondta a doktor bácsi, — tessék ágyban maradni. Muszáj...

— Anyu is! Nagyot nézett a doktor bácsi.

— Anyu is fekdűjön ágyba — mondotta Emberke, — ha anyu is ágyban lesz, Emberke is ágyban marad...

— És úgy sivalkodott és úgy követelőzött, hogy mit volt mit tenni, szegény anyu is lefeküdt az ágyba makkegészségesen. Hazajött apuka, s meglátta.

— Szent Isten — mondotta anyukának. — hát te is beteg vagy?

— Dehogy, — felelte anyuka — csak Emberke olyan nyugós, szegény anyu is fekdűjön az ágyba, hogyha én is fekszem...

Nevetett apu, de bosszankodott is. De ismerte Emberkét. Emberke mindenre azt mondta, hogy anyu is. Ha játszott, ha ebédelt s most hogy ágyban fekdűt, ha orvosságot szedett is...

Ilyen Emberke, a négyéves zsarnok, akit azért mégis mindenki szeret...

MARTON LILI

FERIKE

De szeretem a kis Imrét,
Kedves Édesanyám!
Mondogatom is neki, hogy
Aranyvirágoscskám!
Rózsabimbóm, Aranyoscskám,
Mindenem vagy nekem,
Ugy-e, Te is szeretsz engem
Édes kis testvérem?

ACS FERENCÉ

Anyám nevenapjára

Irta: Szigetli Saayika, kis munkatársunk
Felsőpáty

Édes jó anyámnak
A nevenapjára
Azt kívánom Neked,
Tartson meg az Isten
Még sokáig Téged,
Egédje megéred
Névnepodat sokszor,
Vidám boldogságban,
Érőben és egészségben,
Kis fiadnak öröme.

382. NÉMET NYELVLECKE

A zenészt, azt Musiker-nek
Mondd, kis pajtás, németül,
Geige viszont a hegedű,
Amin szépen hegedül.

1. der Musiker (olvasd: der muziker) a zenész.
2. die Geige (olvasd: di geje) a hegedű.

FEJTÖRŐ

Beküldte Kovács Évike, kis munkatársunk (Karcag)

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

1. hideg ellentéte
2. férfinév
3. a melléknév felső fokának szócskája
4. Endrey Károly
5. mássalhangzó

GYERMEKPOSTA

Zeller Manyi. Drága szívem, a te kis színdarabod, mint első ilyen munkád, meglepően kedves. Kis barátinóddal, a nyáron szép erdős helyen elő is adhatjátok. Szép szórakozás lesz és a »szereplők« és szereplőket sok tapasztal fogja jutalmazni a »közönség«. Nyomatásban való közlésre a munka még nem alkalmas, ti azonban jól elszórakoztok majd vele. — Bíró Gizella. Szívcsukám, most küldött verseid bizony gyöngycsukák, ezek nem sikerültek olyan jól, mint az első. Inkább mesészerű legyen a tárgyuk, mint ilyen nehéz történelmi. Gondolj arra, hogy a kis olvasókat akarod szórakoztatni. Várjuk új munkáidat. — Kedves kis olvasóinkat szeretettel üdvözlöi Eta néni és Elek bácsi.

Zuh Katóka
Nagyvárad

Farkasvölgyi Agika
Budapest

Ceontos Irmuika és
Öcsiike, Pusztacségy

Gulácsai Margit és kis
keresztfia, Gulácsai
Árpádka, Kiszombor

Simon Hubika
Szombathely

Kovács Józsiika
Szentlőrinc

HÁZTARTÁS

PIRITOTT DARALEVES. Hús deka velőscsontot veszünk, apróra vágott vegyes zöldséget, egy burgonyát, kevés cellert és vízben, izlés szerint sózva, megfőzzük. Egy másik edényben, egy jó kanál zsírban annyi lesimitott evőkanál darát pirítunk, ahány személyre a levest készítjük. Ha zsemlyeszínre megpirítottuk, a zöldség levét ráöntjük és néhány percig főzzük.

FINOM KOCSONYA. A kocsonyahúst megfőzzük puhára, a csontokat kiszedjük, a bőrkét és a húst nagyobb darabokra összevágjuk, formába rakjuk, keményre főtt tojást felszeletelve, uborkát hosszszábra vágva, néhány savanyított céklát, kevés sonkát, ha van, pár szelet libamáját is lehet közé tenni. A levét ruhán keresztül rászűrjük és ha megkeményedett, kiborítjuk. Ecetsturmát adunk hozzá.

ZÖLDSÉGES KROKET. Egy darab sárgarépat, egy kalarábét, egy fej vöröshagymát apróra vágva, sósvízben puhára főzzük. Hús deka burgonyát megtisztítunk és szintén puhára főzzük. Az egészet leszűrjük és átdaráljuk, adunk hozzá nyolc deka morzsát, három deka lisztet, egy egész tojást, sót, borsot, izlés szerint jól összegyúrjuk, kézzel lapos, kerek alakot formálunk, lisztben megforgatjuk, forró zsírban kisütjük. Adjunk mellé mártást, vagy főzelékre feltevének használnak.

HAGYMÁS BORJUSZELETEK. A szeleteket vékonyra kiverjük, vágott szalonnával megtűzdeljük és megszírozott vöröshagymaszeletekkel kirakott edénybe helyezzük, megsózzuk, fedő alatt pároljuk. Azután fedő nélkül sütőbe tesszük. A levébe tollat mártogatunk, a szeleteket bekenjük, ezáltal szépen megpirulnak. Mártással együtt tálaljuk és párolt rizst adunk mellé kőrítésnek.

LUCSKOS KÁPOSZTA. Félkiló disznóoldalt nagy fej aprórávágott hagymával főzzük. Ha félig puha, hozzáadunk háromnegyed kiló nagy cikkekre vágott nyers káposztát és puhára főzzük. Egy deci vízbe annyi ecetet adunk, hogy kellemes savanyú legyen, kevés apróra vágott kaprot és annyi lisztet teszünk az ecetes vízbe, hogy közepes sűrű legyen a káposzta, ha felforrott. Jól felfőzzük. Tálalás előtt tálban egy deci fejjellel elkeverünk egy egész tojást és erre öntjük a káposztát. Lehet töltelékét is főzni bele, mint a savanyú töltöttkáposztába.

LISZTMORZSÓKA. Hét deka előrzsólt vajba beleütünk négy tojás sárgáját, hét deka cukrot és habosra keverjük. Ezután hozzáöntünk egy deci tejet és elkeverjük négy evőkanál liszttel, továbbkeverjük 1 és fél deci tejjel, végül a négy tojás fehérjének kemény habját adjuk hozzá. Zsírral vagy vajjal kikent lábasba öntjük, megpirítjuk és mielőtt kész, késsel apró darabokra szaggatjuk és készre sütjük. Tálalás előtt egy marék mazsolával összekeverjük, megcukrozza tálaljuk.

BURGONYALAPOK. Előző nap megfőzzük egy kilogramm burgonyát, lehámozzuk, megdaráljuk, adunk hozzá tizenkét deka lisztet, tizenkét deka cukrot, két egész tojást, kevés sütőport, ezeket jól összegyúrjuk, kis kerek lapokat formálunk belőle, meghintjük kakaós cukorporral és jól kikent tepsi-ben közepes tűznél szép sárgára megsütjük. Két-két szeletet tetszerszerinti ízzel összeragasztunk.

IGAZI HAJASTESZTA. Egy-negyedkilő hájat meleg vízzel leforrázunk és a vízből kimossuk, hogy puha legyen, egy-negyedkilő 0-ás lisztet, féldeka élesztőt, kevés sót, kávéskanál ecetet, egy tojást, egy deci tejfelt összegyúrunk és pihentetjük 10 percig. Kinyújtjuk, a puha hájjal kengetjük és hajtogatjuk, pihentetjük. Ezt ismételljük többször, annál levelesebb lesz. Végül kinyújtjuk, forró késsel kockára vágjuk, ízzel megtöltjük és forró sütőben sárgára sütjük.

SÓSSÜTEMÉNY. Tizenöt deka margarint, ugyanannyi lisztet és krémsajtot összegyúrunk. Már reggel elkészítjük és estig hideg helyen tartjuk, másfél ujjnyi széles és egy ujjnyi hosszú csíkokra vágjuk, tojással megkenjük és gyors tűznél hirtelen sütjük.

VANILIA KEKSZ. Kilenc deka cukrot három egész tojással nagyon jól kikavarunk, vaniliafzt adunk bele, tizenegy deka liszttel összekeverjük. Kisodorjuk, formákra kiszűrjük, tojással megkenjük és darabos cukrosdióval megszórjuk, világosra sütjük.

ÉTREND

FEBR. 11—20.IG

11. PÉNTEK. Ebéd: burgyaléves, töltött hal, babsaláta. Lisztmorzsóka. **Vacsora:** rakottburgonya, paradicsommártás, gyümölcs.

12. SZOMBAT. Ebéd: gulyásleves, pogácsa. **Vacsora:** fejsajt uborkával, vegyes kompót.

13. VASÁRNAP. Ebéd: gombaleves, nyúl vadasan, zsemlyegombóccal, túróslépeny. **Vacsora:** párizsi, vajkenyér, befőtt.

14. HÉTFŐ. Ebéd: húseves, főtthús, párolt burgonya, tormamártás, kelet kifli. **Vacsora:** káposztás palacsinta, tea.

15. KEDD. Ebéd: paradicsomleves, burgonyamélt. **Vacsora:** galambbecsinált, tarhonyakörítés, gyümölcs.

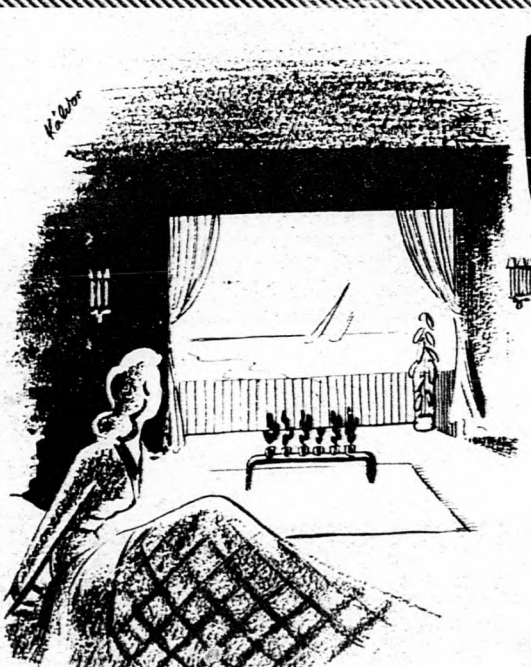
16. SZERDA. Ebéd: karfiolleves, babfőzelék füstölthússal, almásrétes. **Vacsora:** friss hurka sütte, paprikasaláta, gyümölcs.

17. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: korhelyleves, fánk. **Vacsora:** debreceni tormával, kompót.

18. PÉNTEK. Ebéd: pirított daraleves, sajtos makaróni. **Vacsora:** kocsonyásponty, sajt, gyümölcs.

19. SZOMBAT. Ebéd: kőménymagleves, párolt fészl, borsópüre főzelék. **Vacsora:** paraj, tükörtójas, gyümölcs.

20. VASÁRNAP. Ebéd: Aprólékives, töltötttesirke, sültburgonya, káposztasaláta, almáslepény. **Vacsora:** tea, májpástétom, vegyes kompót.

Van-e szebb ébredés

mint egy balatonligai összkomfortos öröklakásban a reggeli nap lágy simogatására felülni ágyunkban s onnan a végtelen Balaton vizét megpillantani?

Balatonligae a jövő, mert grandiózus elgondolásokkal, hatalmas befektetésekkel párját ritkító fürdőhelyé épül.

Felvilágosítás, eladási iroda kizárólag:

Budapest, IV., Váci-u. 36.

Klotid-palota.

Telefon: 183-256, 186-505.

Családi kör

HIMENHÍREK. *Mencseli* Ilonkát eljegyezte *Kiss* László dr., Budapest. — *Mokszán* János isk.-igazgató leányát, *Hámory* Viola Ennyt, Pestszentlőrincen eljegyezte *Zahonyi* Ödön.

ÚJ KISMAGYAROK. Gorbói *Lenyvel* Zoltán és neje, teledi *Zakariás* Ilonának. Máramarosziget, Éva Gabriella kislányuk született. — *Polencz* Károly lakatosmester és nejének, Budapest, *Józsikájuk* mellé *Karesika* kisfiúk született. — *Geröly* Imre törzsrőmester és neje, *Boda* Máriának, Fenyesvölgy, Imikéjük mellé *Mária* kislányuk született. — *Zengei* Béla magántisztv. és neje, *Németh* Irénnek, Pécs, II-dikó Éva Katalin kislányuk született. — *Fridrik* Árpád dr. és felesége, *Varga* Lujzának, Cegléd, *Mária* Lujza lányuk született. — *Kaiser* Rudolf és neje, *Muskolczy* Júlia, Pestszentlőrinc, örömmel tudatják, hogy kisfiúk született, aki a szentkereszt-ségben Rudolf Inre nevet kapta. — *Tóth* Ernő mesekéri tanító és felesége, *Halász* Zuzsánna, házasságát Isten harmadik fiúgyermekkel áldotta meg, akit a szentkereszt-ségben Árpád névre kereszteltek.

Miért használ oly sok nő éppen Hormocith krémet? — Mert most is, változatlanul, kitűnő minőségben készül! Szokatlanul nagy és áttűtő sikerének ez az egyik titka.

ÚJ KÖNYVEK

Új költőnő: *Zirczy Ilona* jelentkezik első verseskötényével, amelynek *Leányszemmel* a címe. Ezeknek a halk, finom poémáknak valóban kétszeres értékét kölcsönöz az a körülmény, hogy egy mai leány őszinte és igaz érzéseit tolmácsolják. Sokszor egész jelentéktelen dolgok, egy új kalap, egy félreértett szó indítják meg *Zirczy Ilona* szívében az érzések folyamatát, amik aztán a költő művészi formálásában valóban poétai gyöngyszemkékké alakulnak. Érdekes ígért ez a verseskötény, biztató jelelkezés, hogy igaz költő fog kialakulni *Zirczy Ilona* személyében.

Kertkultúra

SZERKESZTI: SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS KERTÉSZETI IGAZGATÓJA

KERTÉSZETI ÜZENETEK

M. A.-né, Horgos. A nagyvirágú chrysanthemumok korábban virágnak, ha szeptemberben becsereszpezzük és világos, szellős növényházba visszük. Így remélhetjük, hogy már Mindszentekre virágba borulnak.

A korai virágzás még úgy is elősegíthetjük, hogy a növényeken fejlődő első bimbókat hagyjuk meg.

Elég korán virágzó fajták: Frau Marie Schirmeister, Mrs. G. Drable, Trója.

K. F.-né, Csáktornya. Rózsaeladással foglalkozó kertészetek: Fekete Antal, Kaposvár, Margitsziget Kertészet Rt., Budapest, III., Hajógyársziget, Müller Ferenc kertéptő, Budapest, XIV., Egressy-út 108., Schrikker Sándor faiskolája. Alsótekereszpuszta, u. p. Lepény, Zatykó Imre faiskolatulajdonos, Pomáz.

N. G.-né, Ungvár. Az augusztus-szeptemberben becsereszpezt jácint, tulipán, crocus és nárciszmagmákat decemberben hajtani kezdjük. A vermelőből vagy pincéből melegebb helyiségbe visszük és sötétben, mérsékelten nedvesen tartjuk a növényeket. Amikor hajtásuk már 10-15 cm hosszúra fejlődött, világosra állítjuk, hogy levelek megzöldüljenek és a virágok megszinesedjenek. A kivirágzott növények nagyon sokáig díszítik lakásunkat, ha közel az ablakhoz, ahol aránylag hűvösebb a levegő, helyezük őket. Míg az elvirágzott hagymás növényeket egy esztendő kihagyásával — amikor szabadba ültetjük, hogy megerősödjének — újra hajtathatjuk, addig a gyöngyvirág rhizómáit elnyitás után eldobjuk, mert teljesen értéktelenné válik.

A gyöngyvirág hajtása igen könnyű. A rhizómákat beültetés előtt 36 °C hőmérsékletű langyos vízben 24 óráig áztatjuk, azután sűrűn, szorosán egy mélyebb ládába, homokkal kevert fűrészporból rétegezzük, úgyhogy a hajtásuk kiálljon a fűrészporból. Jól beöntözzük és meleg páratelt, legalább 36 °C hőmérsékletű helyen sötétben tartjuk mindaddig, míg a hajtásai meg nem nyúlnak és a virágbimbók mutatkozni kezdenek. Ekkor ablakhoz közel, világosra állítjuk s ha kissé megerősödvé, levelek is megszinesedtek, az egyformán fejlődött növényeket összeválogatva, 10-12 darab rovénny cserepenként véve, beültetjük.

A jácintot szokták vízben is hajtani, erre a célra készült üvegekben. Az üvegeket csak annyira töltjük vízzel, hogy a hagymatöknjét érje a víz, a hagyma kiálljon a vízből. Nemsokára gyökerek fejlődnek és egy idő múlva a hajtás is nyúlni kezd. Míg a hajtás elég hosszúra nem nőtt, addig sötétben, melegen kell tartani, később, ha már nyílni kezdenek a virágok, hűvösebbre állítjuk s ha tetszik, földbe, cserepbe ültetjük.

Z. K.-né, Budapest. A karácsonyi kaktusz (Epiphyllum) csak úgy virágzik szépen, gazdagon, ha szeptemberben elfavóltjuk a gyenge, fejletlen levéltagokat és október elején két hétig szárazon tartjuk. Amikor a bimbók megjelennek, többé nem szabad helyéről elmozdítani, mert bimbóit lerúgja. Télen melegen, mérsékelten nedvesen tartjuk.

Szerkesztői üzenetek

Boldogtalan. A mai időkben a boldogtalanság legbiztosabb ellenszere: a teljes igénytelenség, ami elviselhető állapot, ha az ember önmagában, érzéseiben, szellemi életében és élettársában keresi a boldogság forrásait s elfordul mindentől, ami csak külsőség. Az élet ma eléggé súlyos probléma magában is mindenkinek, de nem megoldhatatlan. Önben megvan ez a bensőséges áldozatvállalás egészen a lemondás heroizmusáig, ami elegendő biztosíték a boldogság sikeréért. Csak akkor válnék céltalanná és feleslegessé minden igyekezete, ha az, akit élettársának szeretne, nem vállalná el az ön áldozatát. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy a férfi nem utasítja vissza a szeretett leány hősies sorsvállalását, amiből határozottan kitűnik, hogy kizárólag a férfi személye a vonzó, a fontos és minden egyéb mellékes. Nem fog nagy fáradságába kerülni tehát meggyőzni őt, ha olyan őszintén szereti. S ha a férfi is hasonló vonzalmat érez ön iránt, boldogon vállalja a terhet, amit ön meg akar vele osztani. Nem is kell nagy bátorság hozzá, hogy két szerelmes fiatal szív, dolgos kezükre támaszkodva, elinduljon és megtalálja a boldogságot.

Soha nem sejtett szépséget, új fiataliságot, új vonzóerőt varázsol arcára, Asszonyom, a Hormocith B. krém, amelynek használatával nem luxus, hanem szinte kötelesség minden szárazbőrű nő számára.

A Magyar Ifjúsági Bajtársi Egyesület Budapest, XI., Bocskay-út 9. sz. 2. alatt megalakult. Felkéri az egyesület az érdeklődő magyar leányokat, hogy minél többen csatlakozzanak hazafias szolgálatukhoz és vegyenek részt a Bajtársi Egyesület nemcs munkájában. Érdeklődésükre kimerítő felvilágosítást fenti címen kaphatnak.

Budapesti tartózkodása alkalmával látogassa meg Ká. I. Ibolva kozmetikai intézetét, Rákóczi-út 25.

Jó feleség. Házassági kölcsönben részesülnek azok, akik átöröklődő betegségben nem szenvednek, erkölcsi, nemzeti szempontból kifogás alá nem esnek és 32. életévüket nem töltötték be. Kölcsönt csak olyan házasságok kaphatnak, akiknek együttes vagyona az ötezer pengőt nem haladja meg és együttes havi jövedelmük 300 pengőn alul marad. Előnyben részesülnek a mezőgazdasági népességhez tartozó házasu-

Bármilyen magasak az igényei, Chlorodont-fogpaszta feltétlenül kielégíti.

Chlorodont fogpaszta

**Karlsbadi ivókúra
otthon!**

**KARLSBADI
MÜHLBRUNN**

eredeti természetes gyógyvíz

**Máj-, epe-, gyomor-,
bél- és anyagcsere-
betegségek
természetes
gyógyszere**

Orvosi tanács
kikérendő

Ismertetővel
szolgái:

**ÉDESKUTY RT.
BUDAPEST
ERZSÉBET-TÉR 8**

KARLSBAD

lők és azok, akik sokgyermekes családból származnak. A kölcson iránti kérelmeket a törvényhatóság első tisztviselőjéhez, városokban a polgármesterhez címezve a völegény lakhelye szerint illetékes községi előljárósnál, illetve polgármesternél kell benyújtani. A kérvényben meg kell jelölni a kölcson összegét és azokat a családi-tűzhely alapításához nélkülözhetetlen szükségleteket, kiadásokat, amelyeket a házasság saját erejéből beszerezni, teljesíteni nem képesek. Meg kell jelölni pontosan az igénylők foglalkozását, a kérelem rövid indokolását és azt a helységet, ahol a házasság megkötése után letelepedni szándékoznak s közölni kell a házasságkötés időpontját is. A kérvényhez csatolni kell a házassulók születési anyakönyvi kivonatát. A házassulók és szüleinek vagyoni és jövedelmi viszonyait feltüntető hatósági bizonyítványt. A lakóhely szerint illetékes tisztiorvosi bizonyítványt arról, hogy a házassulandók nem szenvednek fertőzőképes betegségben. Csatolni kell továbbá hat hónapnál nem régebbi keletű erkölcsi bizonyítványt. A völegény bizonyítványát, hogy katonai kötelezettségének eleget tett. Mivel előnyben részesülnek a mezőgazdasági népességhez tartozó házassulók és a sokgyermekes családból származók, csatolni kell ennek a körülménynek hatósági igazolását is. A kölcson elnyerése iránti kérelmek és mellékletei illetékmentesek. Az engedélyezés hatályát veszti, ha az igénylők három hónapon belül a házasság megkötését igazoló iratokat nem mutatják be. A kölcson csak a házasság megkötése után lehet folyósítani.

Varázslatos szépséget, soha nem sejtett vonzerőt, új szépséget, új fiatalságot jelent Önnek, Asszonyom, egyetlen doboz Hormocith püder! A Hormocith püder több, mint jó — nélkülözhetetlen!

A jellegző hirdetésekre válaszoló olvasóinkat kérjük, hogy a levélhez 30 fillér értékű postabélyeget mellékeljenek (ne ragasszák rá!), mert különben a nagy tömegben érkező leveleket nem továbbíthatjuk.

Nagyváradi. A kérdezett író nő és családosa, két gyermek, egy fiú és egy leány apja. A gyermekek már gimnazisták.

Ha megversz te, imádlak én. Nem értjük! — Ha jó barát nők, akkor előtte már régen nem lehet fityok a dolog s látnia kei, hogy Ön régen szereti azt a fiatalembert, mint ahogyan Maga látja, hogy ő kacérkodik vele. Vagy talán nem akarja észrevenni, mert az kellemetlen volna és nem üzhetné tovább méltatlan játékaikat. Ezek után céltalan megalázkodás volna, ha szólna neki, esetleg még eldicskednék vele a fiatalembernek. Inkább ne vegyen róla tudomást és a fiatalembernek se szóljon a leány ellen egy szót sem. Azt hihetné, hogy irigységből vagy féltékenységből mondja ez s ha a másikkal udvarol, visszamondhatná és kinevetnék. Az lenne a legjobb, ha ő magától jönne rá: melyik az értékebb kettőjük közül. Alkalmilag azt megemlítheti neki, hogy nem érti, hogyan udvarolhat egyszerre két leánynak. Önnek és a barátjának, mert Ön nem volna képes egyszerre két férfi udvarlását elfogadni, ha csak az egyiket szeri. A leányról azonban ne mondjon egy helytelenítő szót sem és jelenetet

Bőrápolás tetőtől-talpig!

Ez a modern higiénia jelszava. A Vasenol-készítmények összetételükben az egész testfelület ápolásának fontosságát tartják szem előtt. Bőrazonos zsírsavak pótolja a bőr elvesztett zsíradékait, megtartja a bőr rugalmasságát és óvja a száradástól. Fertőtlenítő hatása védelmet nyújt a baciilusok ellen, nedvszívó anyaga pedig leköti a mirigyek káros túltermelését. A Vasenol-gyártmányok klinikailag és orvosiilag elismert különleges bőrápoló készítmények.

Vasenol

gyermek-püder testápoló-püder láb-püder

lását elfogadni, ha csak az egyiket szeri. A leányról azonban ne mondjon egy helytelenítő szót sem és jelenetet

**ORION
HÓPALACK**

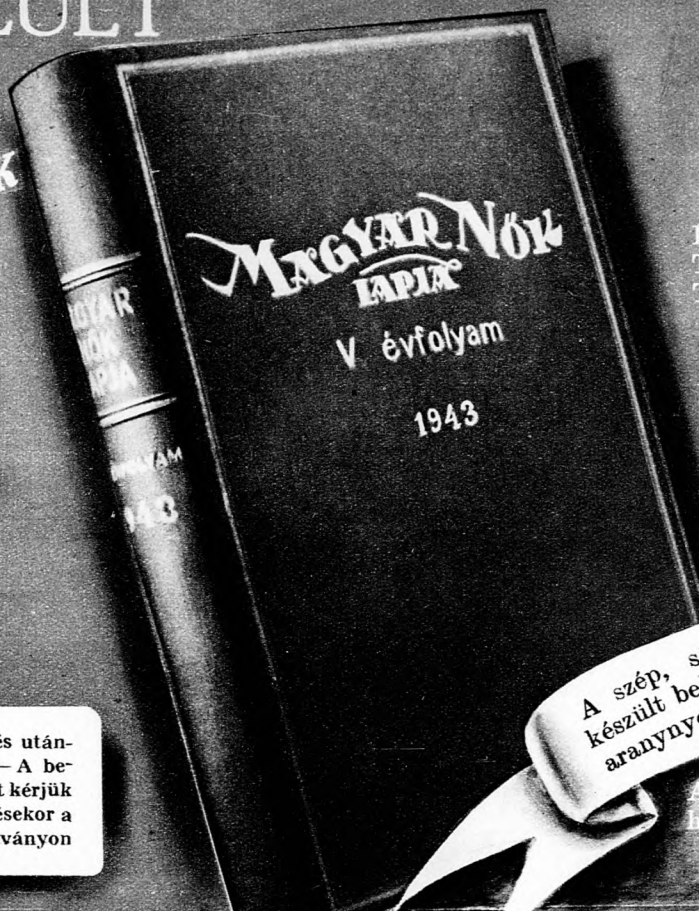

Mindenütt kellemesebb, ha velünk az
ORION HÓPALACK

ELKÉSZÜLT

A
MAGYAR NŐK
LAPJA

1943
ÉVI
BEKÖTÉSI
TÁBLÁJA

A
MAGYAR NŐK
LAPJA

1943

ÉVFOLYAMÁNAK BEKÖTÖTT PÉLDÁNYÁT MUTATJUK BE ITT ELŐFIZETŐINKNEK

Bekötést nem vállalunk és utánvétellel nem küldhetjük. — A bekötési tábla megrendelését kérjük feltüntetni az összeg küldésekor a csekk- vagy postautalványon

A szép, sötétzöld félvászonból készült bekötési táblán a szöveg aranynyomású. Ára 11 pengő

Az összeg előre küldendő, hogy a táblát portómentesen szállíthassuk

DANIELLE DARRIEUX
„ELSŐ CSÓK”
BATTEMENT DU COEUR
RENDEZTE: HENRY DECOIN
KORZÓ KÖVETKEZŐ MŰSORA

BONBON

SZERKESZTI:
KÖBÁNYAI POLGÁRI SERFŐZŐ
ÉS
SZENT ISTVÁN TÁPSZERMŰVEK

Mihályi Ernő